

Scanned with
CamScanner

தாமோதரம்

இராவ் பகதூர்

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்., அவர்கள்
தாம் பதிப்பித்த நூல்களுக்கு எழுதிய
பதிப்புரைகளின் தொகுப்பு

ஒப்பீட்டில் உதவியவர்:

ப. தாமரைக்கண்ணன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
தமிழ் முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 005.

வெளியீடு & விற்பனை

குமரன் பப்பிளினிஷர்ஸ்

3, மெய்கை விநாயகர் தெரு,
வழி : குமரன் காலனி 7வது தெரு,
வடபழநி :: சென்னை - 600 026.

முதற் பதிப்பு : 1971

மறுபதிப்பு : செப்டம்பர், 2004

©

விலை : ரூ.50.00

Title : THA:MO:THARAM
Subject : A Collection of Prefaces
Author : C.W. Thamotharam Pillai, B.A., B.L.,
No. of Page : 168
Size : 12.5 x 18 cm
Type : 11 Point
Paper : Creamwove 11.6 kg
Cover : Art Board
Price : Rs. 50.00
Publishers : Kumaran Publishers
3 (12) Meigai Vinayagar Street,
(Via) Kumaran Colony 7th Street.
Vadapalani, Chennai - 600 026.
India.
Typeset : SIVAM's. Ph. 9444232005

மறுபதிப்புக்கு நன்றி:

யாழ். கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்

பொருளடக்கம்

I. முன்னுரை - ப. தாமரைக்கண்ணன்	3
II. அணிந்துரை - சி. கணபதிப்பிள்ளை	5
III. தாமோதர வரலாறு - இ. செல்லத்துரை	11
IV. சி.வை.தா. வரலாற்றுச் சுருக்கம்	14
V. நன்றியுரை - சி. சிவகுருநாதன்	20
1. வீர சோழியப் பதிப்புரை	22
1அ. வீரசோழியப் பதிப்புப் பற்றிய சிறப்புக் கவிகள்	51
2. கலித்தொகைப் பதிப்புரை	54
3. இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரை	92
4. சூளாமணிப் பதிப்புரை	113
5. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரப் பதிப்புரை	132
6. விளம்பரம்	137
7. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நன்றிகூறல்	138
8. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பதிப்புரை	139
பின்னிணைப்பு	156
தொல்காப்பியப் பதிப்பு - சி. கணபதிப்பிள்ளை	156

1. முன்னுரை

தமிழ் கூறு நல்லுலகம் பயன்பெறத் தாமே அரிதின் முயன்று தேடிப் பதிப்பித்த பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு அருமையான ஆராய்ச்சிப் பதிப்புகளை எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் ஈழத் தமிழறிஞர் சி.வை. தாமோதரனார்.

இவர், யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரை அடியொற்றி அருந்தமிழ் நூற்பதிப்பினில் ஈடுபட்டவர். பேரறிஞர் உ.வே. சாமிநாதர் அவர்களுக்கு முன்னோடியாகப் பெருமை பெற்றவர்.

சி.வை.தா. எழுதி வைத்துள்ள பதிப்புகளைத் தொகுத்துத் 'தாமோதரம்' என்ற பெயரில் 1971 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத்தமிழ்நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகத்தார் வெளியிட்டனர். அந்நூல் இப்பொழுது கிடைப்பதற்கு அரிதாக உள்ளது.

'தமிழ் பதிப்பு வரலாற்றில் சி.வை.தா. 'வின் பங்களிப்பு' பினைப் பற்றிச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில் பேராசிரியர் முனைவர் வீ. அரசு அவர்கள் மேற்பார்வையில் ஆய்வியல் நிறைஞர் (எம்.ஃபில்) பட்டப் பேற்றிற்கு ஆய்வு செய்யத் 'தாமோதரம்' பேருதவியாகத் திகழ்ந்தது.

ஆய்வேட்டினை, என் அருமைத் தந்தையார் திரு. கெ. பக்தவத்சலம் அவர்களின் கெழுதகை நண்பரும், தலைசிறந்த இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளருமான திரு. செ. கணேசலிங்கன் அவர்கள் 'ஈழத் தமிழறிஞர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை' என்னும் தலைப்பில் அண்மையில் குமரன் பப்ளிஷர்ஸ் வாயிலாக நூலுருவாக்கி உதவினார். அவருக்கு என் இனிய நன்றி. அதன் தொடர்ச்சியாகத் 'தாமோதரம்' வெளிவந்து உங்கள் கைகளில் தற்போது தவழ்கிறது.

அறிஞர் சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் கூறுவது போல இந்த நூல் "தமிழ் வரலாறு, தமிழ்நாட்டு வரலாறுகளையும், அவற்றில் பிள்ளை அவர்களின் பங்களியும் புலப்படுத்தும்" என்றே நானும் நம்புகிறேன்.

தமிழ் அறிஞர்களும் ஆய்வு மாணவர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இந்நூலினை வரவேற்பர் என்றும் நம்புகிறேன்.

தமிழில்லம்

19, கோமதிபுரம் முதன்மைச் சாலை,

திருநெல்வேலி - 602 024

12.9.2001. (சி.வை.தா. பிறந்தநாள்)

ப.தாமரைக் கண்ணன்

II. அணிந்துரை

சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீன்புவியில்
கூழ்கள் மழைமுகங் கண்டென மாண்புறநீ
செய்யுளைப் பார்த்தின்ப வாரி படிந்தனன்யான்
புலவர்கள் கூடினும் நின்புகழ் கூறிகே”

— வேதநாயகம் பிள்ளை

“தரம்பிள்ளை சால்(பு) எடுத்துச் சாற்றஎவர்.
‘தரம்உடையார்?’”

— வி.கோ.சூரியநாராயண சாத்திரியார்

‘பிள்ளை அவர்கள் தமிழன்னைக்குப் புரியுந் திருத்
ண்டிற் பிற வித்துவான்களும் உழைத்துவர வேண்டு
ற கொள்கையையே உடையவர்கள்; ஒருசிலர் தம்மைத்
த் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிடும் பணியில் இறங்கிய
க் கெல்லாம் நரக தண்டனை வதித்துச் சபித்து
ள்ளார்கள்; பிள்ளையவர்கள் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த
ால்வர்; உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த்
ண்டு புரிதலே பிள்ளையவர்களின் பெருநோக்கமா
தது’.

— வையாபுரிப்பிள்ளை.

★ ★ ★

மேற்காட்டிய மூவரில் முதல் இருவரும் சென்ற நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்கள்; சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களை நேரில் அறிந்தவர்கள்; வேதநாயகம் பிள்ளை தமிழ்ப்புலமை கனிந்து முதிர்ந்தவர்; "பிரநாப முதலியார் சரித்திரம்" என்கின்ற பிரசித்திபெற்ற புனைகதையை உதவியவர்; உ.வே.சாமிநாதையரின் ஆசிரியரான மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை பாடிய "குளத்தூர் வேதநாயகன் கோவை"யின் பாட்டுடைத் தலைவர்.

சூரியநாராயண சாத்திரியார், பரிநுமாற்கலைஞன் என்றும் பெயரை வழங்குபவர்; தமிழிற் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர்; பல நூல்கள் செய்து புகழ்படைத்தவர்; நாவலரைத், 'தமிழ் வசனத்தின் தந்தை' என்றவர்.

வையாபுரிப்பிள்ளை இந்த நூற்றாண்டிற் பிரசித்தமானவர்; சென்னை சர்வகலாசாலையில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்து, தமிழாராய்ச்சி செய்தவர்; ஆராய்ச்சித்துறையில் பெரும் புகழ் படைத்தவர்; சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அருமந்த நூல்களைப் பதித்ததற்குப் பட்ட கஷ்டங்களை உள்ளவாறுணர்ந்தவர்; பிள்ளையவர்களின் அழுக்காற்றற்ற தாய இதயத்தை நன்கு தெரிந்தவர்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் பதிப்புகளில் இறையனார் களவியலுரையும் தொல்காப்பியப் பொருள்து காரமும் தமிழன்னையின் இரு கண்மணிகள். இந்த இரண்டனையும் பதித்துதவியதே சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் போதுமானது.

★ ★ ★

இறையனார் களவியலுரையில்,

'இஃதென்னுதலிற்றோவேனின் தமிழ் நுதலிற்று'

என்ற வசனத்தையும்

'எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறெமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்' என்ற வசனத்தையும் பீஜமாக வைத்துக் கொண்டு களவியலையும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தையும் ஆராய்ந்து சங்கத்தார் ஆராய்ந்த தமிழினியல்பையும், அகத்திணை புறத்திணைகளின் சிறப்பியல்புகளையும் ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையான தொடர்பையும், இன்னோரன்ன நூற்றுக் கணக்கான பல்வேறு துறைகளையும் கண்டு தம்மை யணுகிய வர்கள் எட்டக்கூடியவைகளை எட்டத்தக்க அளவில் உபதேசித்துக் கொண்டு, ஒரு தத்துவப் பெரியார் இந்த நூற்றாண்டிலும் எங்கள் மத்தியிலிருந்ததை நான் நன்கு அறிவேன். அவர் இந்தச் சட் உலகுக்கு அப்பாற்பட்ட சித்துவகத் தொடர் புடையவராய், என்போன்றவர்களுக்கு எட்டாதவராயிருந்தார். அந்த மகான் தமிழ் பற்றியும், ஆரியம்பற்றியும் சொன்னவைகளில் ஒரு சிறு துளியைத் தானும், இன்று நடைபெறும் ஆராய்ச்சித் துறைகளிற் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை.

தத்துவப் பெரியார் ஒருவருக்குத் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் பதிப்புக்களில் இரு புத்தகம் உபகாரப்பட்டு, அவர் சிந்தனைக்குத் தூண்டுகோலாயமைந்தமையை நினைத்து ந்தோறும் பிள்ளைபால் ஓர் ஆராம பிறக்கிறது; உள்ளம் குளிருகிறது.

★ ★ ★

பதிப்புத்துறையில் சென்ற நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியை நாவலர் காலம் சென்று சொல்லலாம். அவர் மக்களை வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் முறையில், வசன நூல்களை எழுதியும், நூலுரைகள் செய்தும், பழைய நூலுரைகளை வெளிப்படுத்தியும் அச்சிற் பதிக்குந்துறையைப் பயன்படுத்தினார். நாவலரையடுத்துச் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தாமோதரம் பிள்ளையவர்களின் காலமேயாம். அதனைத் தொடர்ந்து இந்த நூற்றாண்டு தொடக்கமான பகுதி சாமிநாதையர் காலம் ஆகும்.

பதிப்புத்துறையில் இங்கே குறிப்பிட்ட மூவருக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. பிள்ளையவர்களின் தமிழார்வத்தைக் கண்ட நாவலர், 1868 இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதி காரம் சேனாவரையருரையைப் பரிசோதித்துப் பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு பதிப்பித்துப் பிள்ளையவர்களைப் பதிப்புலகிற் பிரவேசிக்கச் செய்தார். அதன்மேல் முக்கியமான பஞ்சலக்கண நூல்களையும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தை யும் பதித்து 1885 இல் பிள்ளையவர்கள் சற்றே மூச்சு விட்டுச் சிரமபரிகாரஞ் செய்தார்கள். பின் 'கற்றறிந்தார் ஏத்துங்கலித் தொகை'யைப் பரிசோதித்து, அச்சிட்டுக் கொண்டிருக்கங் காலத்திலேதான், சீவகசிந்தாமணி ஏடுகளோடு போராடிக் கொண்டிருந்த உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். அப்பொழுது ஐயர் அவர்களுக்கு வயசு 33. அச்சுத் துறைக்குப் புதியவராகையால் அத்துறையில் நீந்துவதற்கு அச்சங் கொண்டிருந்தார்கள். பிள்ளையவர்களின் சந்திப்பு சிந்தாமணியை விரைந்து அச்சிடும் ஊக்கத்தை ஐயர் அவர்களுக்கு அளித்தது.

“இந்த நூலையும் (சீவகசிந்தாமணி) உரையையும் பின்னும் இரண்டொருமுறை பரிசோதித்ததற்கு விருப்புடைய னேனும், இவற்றை விரைவிற்பதிப்பித்துப் பிரகடனஞ் செய்

யும்படி, யாழ்ப்பாணம் ம.புரீ.சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிடுவிக்கத் துணிந்தேன்”

என்கின்றார்கள் ஐயர் அவர்கள். இது 1887 இல் வெளிவந்த சீவக சிந்தாமணி முதற்பதிப்பு முகவுரையில் உள்ளது.

* * *

பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரைகள் பல்துறைப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டவை. ஆராய்ச்சிகாரருக்கு நல்ல தூண்டுதல்கள் என்று கொள்ளத்தக்கவை.

‘ஆராய்ச்சி அவ்வவர் அறிவாற்றலுக்கேற்ற ஊகம்’ என்பது, ஆராய்ச்சித்துறையில் மேம்பட்ட மேலைத் தேச மேதை ஒருவரின் கூற்று.

தம் ஆராய்ச்சிகளை முடிந்த முடிபுகள் என்று பிள்ளையவர்கள் வற்புறுத்தவில்லை. நல்ல முடிபுகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் பிள்ளையவர்களிருந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிள்ளையவர்களின் தமிழார்வம் விடா முயற்சி, மன்புனிதம், பரோபகாரம் என்பவை நாம் எல்லாம் பின்பற்ற வேண்டியவை. பிள்ளையவர்களின் சரித்திரம் தமிழ்ச்சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி.

* * *

இன்றைக்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன், இங்கே ஒரு சூழ்ச்சி நடந்தது. சேனாவரையத்தைப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பிக்கு முன் மற்ஹொருவர் பதித்தார் என்கின்றதொரு எண்ணத்தை நிலைப்படுத்துவதே அச் சூழ்ச்சியின் மர்மம். அந்தச் சூழ்ச்சியின் மர்மத்தை ஆராய்வதற்கு இரண்டு வருடகாலங்

கழிந்தது. மகாவித்துவான் சி.கணேசையர் அவர்களின் உதவியால், மதுரைச் சங்கத்தார் மூலம் சூழ்ச்சியின் வஞ்சம் வெட்ட வெளியாயது. அதுபற்றி விரிவானகட்டுரை, 'தொல்காப்பியப் பதிப்பு' என்ற தலையங்கத்தில் 17.9.50 ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. அக்கட்டுரையின் முக்கியபாகம் இந்நூல் அறுபந்தத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

* * *

அப்பொழுது பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரைகளைத் தொகுத்து அச்சிட வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணம் எனக்கு உதித்தது. சைவப் புலவர் திரு. இ.செல்வத்துரை அவர்களின் பரிபூரண ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தது. கிடைத்தும் என் எண்ணம் சித்தியெய்தவில்லை. வருடங்கள் பறந்தன. நான் அவ்வெண்ணத்தை மறந்துவிட்டேன். பல வருடங்கள் கழிந்தும், பிள்ளையவர்களின் ஆன்மசத்தி திரு. இ.செல்வத்துரை அவர்களை அசைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அன்றி, திரு. சி.சிவஞானாதன், எம்.ஏ.அவர்களையும் பிள்ளையவர்களின் ஆன்மசத்தி ஆட்கொண்டுவிட்டது.

குறிப்பிட்ட இருவர் வாயிலாகவும் பதிப்புரைத் தொகுப்பாகிய 'தாமோதரம்' அன்றி, வேறுபல பயன்படும் நூல்கள் வெளிவருவதற்கும் பிள்ளையவர்களின் ஆன்மசத்தி தூண்டுதல் செய்து கொண்டே யிருக்குமென்பது எனது நம்பிக்கை.

- பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளை

III.

பண்டிதர், சைவப் புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்
சிறுப்பிட்டி திரு. இ. செல்லத்துரை அவர்கள் எழுதி உதவிய

தாமோதர வரலாறு

“சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்திற் பிறந்த குற்றத்துக்காக அவர் சரித்திரமாகிய தமிழ்ச் சரித்திரத்தை மறைக்க முயல்வது நன்றிக்கேடு; அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்யும் முறையில் அவர் பதித்த பதிப்புகளில் உள்ள பதிப்புரைகளைத் தொகுத்துப் புத்தக உருவத்தில் 'தாமோதரம்' என்ற பெயரில் வெளியிடுதல் நன்று. பதிப்புரைகள் அவ்வக் காலத் தமிழ்ச் சரித்திரமாய், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதனவாய் அமையும்”

இப்படியொரு பந்தி, பண்டிதமணி, சி.கணபதிப் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய இலக்கியவழி - புதிய பதிப்பிலே, 'தமிழ் தந்த தாமோதரம் பிள்ளை' என்ற கட்டுரையிலே வருகின்றது. இந்தப் பந்தியை வாசித்த பொழுது என் சிந்தனை பதினெட்டு வருடங்கள் பின்னோக்கி என்னை இழுத்துச் சென்று 1952 ஆண்டிலே நிறுத்தியது.

அப்பொழுது திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலையிலே நான் பயிற்சி பெற்று வந்தேன். பண்டிதமணியவர்களிடத்திலே நல்ல தமிழை அறிந்து அனுபவிக்கும் ஒரு பெரும் பேறு, முன்னைத்தவ விசேடத்தினால் எனக்கு வாய்த்தது.

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர், இரால்பஹதார் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலான சான்றோர்கள் ஆற்றிய அரிய

பெரிய பணிகளின் சிறப்பியல்புகளை யெல்லாம் பண்டித மணியவர்கள் மனதார வாயார எடுத்துச் சொல்லிக் கேட்போரின் உள்ளத்திலே என்றும் மாறாத பாஷாபிமான தேசாபிமான மதாபிமானங்களை வளர்த்து வந்தார்கள்.

சி.வை.தா. அவர்களைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்துக்கு அன்பளிப்புச் செய்த சின்னஞ்சிறிய கிராமத்திலே - சிறுப்பிட்டியிலே, நான் தப்பித்தவறிப் பிறந்ததொரு பேற்றினாற்போலும், பண்டிதமணியவர்கள் 'சி.வை.தா.' அவர்களைப் பற்றி வகுப்பிலே விமர்சனம் பண்ணும் பொழுதெல்லாம் பெருமிதமும் அபிமானமும் ஊற்றெடுக்குமாறு கிருபாநோக்கஞ் செய்யத் தவறுவதில்லை.

அந்தக் கிருபாநோக்க விசேடத்தினாலே, 'சி.வை.தா.' அவர்களிடம் நான் கொண்ட அபிமானம் மேன்மேற் செழித்து வளருவதாயிற்று. அது காரணமாக, அந்தத் தமிழ்த் தந்தையின் பெயரினால் ஏதாவதொரு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் என்னைப் பிடர்பிடித்து உந்தியது.

இந்நிலையில் ஒருநாள், பண்டிதமணியவர்கள் என்னை அழைத்து, "சி.வை.தாமோதரபிள்ளை பதித்த நூல்களிலுள்ள பதிப்புரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூல்வடிவில் வெளியிடுதல் நன்று" என்று சொல்லி, அப்பதிப்புரைகளைத் தொகுக்குமாறு பணித்தார்கள். அப்பணிப்புரை கேட்டு எனக்கு உண்டான உவகை சொல்லுந்தரமன்று.

மற்றநாள் முதற்கொண்டே, சி.வை.தா. அவர்கள் பதித்து வெளியிட்ட நூல்களைத் பிரதிபண்ணுவதிலும் ஈடுபடலானேன். நான் எடுத்துக் கொண்ட கருமம் இரண்டொரு மாசத்திலே ஒருவாறு நிறைவுற்றது. அரிதில் முயன்று தேடிய அப்பதிப்புரைகளின் தொகுப்பை மனமகிழ்ச்சியுடன் பண்டிதமணியவர்களிடம் சமர்ப்பித்தேன். அவர்கள் அதற்கோர் அணிந்துரையும் எழுதிச் சேர்த்து வைத்திருந்தார்கள். தொகுப்புநூலின் விட்டியுபோலும், அச்சில் வரவில்லை.

கடவுள் கருத்தை ஆரறிவார்! பதினெட்டு வருடம் - ஏறக்குறைய ஒரு தலைமுறை கழிந்தது. 1970 ஆம் ஆண்டும் ஆயிற்று.

பண்டிதமணியவர்கள் இலக்கியவழியிலே குறிப்பிட்ட பகுதி அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அது அனாலே "தாமோதரம்" என்ற பெயரில் பதிப்புரைத் தொகுப்பு நூல் ஒன்று வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னை விழுங்கியது; இக்காரணத்தால் இரண்டாம் முறையாகப் பதிப்புரைத் தொகுப்பு வேலை ஆரம்பமாயிற்று; ஆரம்பமாயிற்று என்பதெல்லாம் வீண் கால தாமதமே! ஆரம்பமானது ஆரம்பமாக முன்னமே தாமோதரம் வெளிவந்து, இதோ உங்கள் கையிலே இருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி இந்நாளிலே காண்டற்கரிய மகா அற்புதமானது; அடைதற்கரிய பேராச்சரியத்தை அளிப்பது.

இவ்வற்புதத்தை நிகழ்த்தியவன் நானல்லன்; இது நிகழ்தற்குக் காரணர்களானோர் அறுவர் பெருமக்கள் உளர்.

அவர்களுள், பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, பண்டிதர் திரு. ச.சுப்பிரமணியம், சைவப்புலவர் திரு. க.சி. குலரத்தினம், கன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் புத்திரர் திரு. கு.அம்பலவாண பிள்ளை, பலாலி அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலை நூலகர் திரு. பொ.இராச ரத்தினம் என்னும் ஐவரும் தேவையான நூல்களை உடனுக்குடன் உவந்து உபகரித்தவர்கள். ஆறாமவரான திரு. சி.சிவகுருநாதன், M.A. Dip - in - Ed. அவர்கள் இத்தாமோதரத்தின் அருமை பெருமைகளை உள்ளவாறுணந்தவர்கள்; இதனை அழகிய முறையில் விரைந்து வெளியிடுவதன் மூலம் இந்நூலுக்கும் எமக்கும் அபயமளித்தவர்கள்;

இந்த இருதிறந்து அற்புதர்கள் அறுவர்க்கும் பண்டிதமணி அவர்களுக்கும் நானும் நீங்களும் பெருநன்றிக் கடப்பாடுடையோம்.

IV. சி.வை.தா. வரலாற்றுச் சுருக்கம்

(12.9.1832 - 1.1.1901)

இரவப்பஹதார் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறுப்பிட்டி என்னுங் கிராமத்திலே வைரவநாதபிள்ளை என்பாருக்கும், அவர் பத்தினி யாராகிய பெருந்தேவி என்பாருக்கும் சிரேட்ட புத்திரராய் 1832 ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 12ஆம் தேதி பிறந்தார்கள்.

அவர்கள், பாடசாலைப் பரிசோதகராயிருந்த தமது தந்தையாரிடமே உரிய பருவத்திற் கல்வி பயிலத் தொடங்கி, வாக்குண்டாம், நன்னெறி, திவாகரம், உரிச்சொல் நிகண்டு முதலிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, சுன்னாகம் முத்துக்குமாரக் கவிராயர்பால் அடைந்து, 'நைடதம், பாரதம், கந்தபுராணம் முதலிய இலக்கியப் பயிற்சியும், இலக்கணப் பயிற்சியும் பெற்றுத் தமிழ் விற்பன்னராய் விளங்கினார்கள்.

தமிழோடு ஆங்கிலமும் பயில விரும்பிய பிள்ளையவர்கள், தெல்லிப்பழை அமெரிக்க மிஷன் கலாசாலையிலே ஆங்கிலக் கல்வியை ஆரம்பித்தார்கள். பின்னர் அம்மொழியிலே உயர்தரக்கல்வி பெறும் நோக்கமாக வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள 'யாழ்ப்பாணச் சர்வ சாத்திரக் கலாசாலை'யை அடைந்து 1844 வருடம் அக்டோபர் மாதம் 12ம் தேதி தொடக்கம் பயிற்சி பெற்று வருவாராயினார்கள். அக் கலாசாலையிலே, கறல் விஷ்வநாதபிள்ளை, வித்துவான் கதிரைவேற்பிள்ளை, நெலின்ஸ், சீ.டி.மில்ஸ் முதலான பேரறிஞர்கள் பிள்ளையவர்களுக்கு ஆசிரியர்களாயிருந்து கற்பித்து வந்தார்கள். பிள்ளையவர்கள், அங்குக் கற்பிக்கப் பட்ட பாடங்களுட் கணிதம், ஆங்கிலம், தமிழ், தத்துவம், வானசாத்திரம் என்னும் பாடங்களிலே விசேட திறமை பெற்று முதன் மாணவராய் விளங்கி, யாவரானும் நன்கு

Scanned with
CamScanner

மதிக்கப் பெற்றார்கள். பிள்ளையவர்களிடத்திலே விளங்கிய தமிழறிவைக் கண்டு இறும்பூதெய்திய ஆசிரியர் நெவினஸ் அவர்கள், பிள்ளையவர்களைப் 'பண்டிதன்' என்று அழைப்பது வழக்கமாயிற்று.

இவ்வாறு நன்மதிப்புப் பெற்று, எட்டு வருட காலத்தை ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியிற் பயன்படுத்திய பிள்ளையவர்கள், 1852 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 23ம் தேதி தமது இருபதாம் வயதிலே, கோப்பாயிலிருந்த போதனா சத்தி வித்தியா சாலையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக நியமிக்கப்பெற்றார்கள். இங்குக் கற்பித்துவரு நாளிலேயே நீதிநெறிவிளக்க உரை பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

அந்நாளிற் சென்னையிலே வாழ்ந்த பார்சிவல் பாதுரியார் பிள்ளையவர்களது விவேகசாதுரியத்தையுந்த தமிழ்ப் புலமையை யுங் கேள்வியுற்று, அவர்களைச் சென்னைக்கு அழைத்துத் 'தினவர்த்தமானி' என்னும் பத்திரிகை ஆசிரியராக நியமித்தார்கள். பிள்ளையவர்கள் பத்திரிகை தருமத்தினின்றும் எட்டுணையுந் தவறாமல், நடுநின்று விடயங்களை ஆராய்ந்து, வசன நடையை அணிபட அமைத்துப் பத்திரிகையை நடாத்தியும் லஷ்சிங்டன் துரை முதலான ஆங்கிலேயர்க்குத் தமிழ் கற்பித்தும் வந்தார்கள். இதனால் பிள்ளையவர்களது திறமையை நன்கு அறிந்த அரசினர், அவர்களைச் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராக நியமித்தார்கள். (இப்போதைய மாநிலக் கல்லூரி)

பிள்ளையவர்கள், இராசதானிக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்து கடமை புரிந்து வருநாளிற் சென்னைச் சர்வசாத்திரக் கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அக்கலாசாலையில் 1857 ஆம் வருஷம் முதன்முதல் நடத்தப்பட்ட பிரவேச பரீட்சைக்குப் பின் நான்கு திங்களும், முதன் முதல் பி. ஏ. பரீட்சையும் நடைபெற்றது. இப்பரீட்சைக்கும் பிள்ளையவர்

கள் தமது ஆசிரியரான காறல் விஷ்வநாத பிள்ளையவர்களுடன் தோற்றிச் சித்தியடைந்தார்கள். இதன் பின், கள்ளிக்கோட்டையிலுள்ள இராசாங்க வித்தியாசாலை உதவியாசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றார்கள். அவ்வித்தியாசாலையிற் கடமையாற்றிய ஆறுமாத காலத்துள், அவ்வித்தியாசாலையிலுண்டாகிய விசேட அபிவிருத்திகள் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாகப் பிள்ளையவர்களுக்கு அரசாங்க வரவு செலவுக் கணக்குச் சாலையிற் கணக்காய்வாளர் பதவியும் அத்துறையிற் காட்டிய திறமை காரணமாக விசாரணைக்கர்த்தர் பதவியும் முறையே கிடைத்தன. இக்காலத்திலே (1871) பிள்ளையவர்கள் பி.எல். பரீட்சையிலும் வெற்றி பெற்றார்கள்.

சின்னஞ்சிறு பிராயந்தொட்டே தமிழ்மொழியில் மிக்க பயிற்சியும் சிறந்த தமிழ்பிமானமு முடையராய் இருந்த பிள்ளையவர்களுக்கு, வரவு செலவுக் கணக்குச் சாலையிற் கடமையாற்றி வருங் காலத்திலே - ஓய்வு நேரங்களிலே - பண்டைத் தமிழ்க் கிரந்தங்களை மேன்மேற்கற்பதிலும், பரிசோதனைச் செய்வதிலும் ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. கடல் கோளாலும் பிற காரணங்களாலும் அரிய பெரிய தமிழ் நூல்களெல்லாம் அழிந்தொழிய, எஞ்சி நின்ற சில நன்னூல்களும், அந்நாளிலே "செல் துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னாளேடு"களாய், ஓரஞ் சிதைந்தும் இதழ் ஒடிந்தும் "சீரழிந்து கெட்டுச் சிதைந்து நிரைமாறிப் பேரழிந்து பூஞ்சு பிடித்துப் பிடியாகி - முன்பின் முரணி முழுதும்புமுவுமுது - கம்பை நடு முரிந்து கட்டுவிட்டுச் சிதறி - மூலைக்கு மூலை மடங்கி முடங்கி" எடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி மண்ணுக்கிரையாகிக் கிடந்தன. இந்நிலையைக் கண்ட பிள்ளையவர்கள், அழிந்தொழிவனவாய அக்கிரந்தங்களுட் சிறந்தனவற்றை விரைந்தச்சிட்டுப் பாதுகாக்க வேண்டியது எத்துணை இன்றியமையாப் பெருங் கடமையென்பதை யுணர்ந்து, அதற்கான நன்முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்கள்.

முன்னர் - தமது இருபதாம் வயதிலேயே நீதிநெறி விளக்கத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பிள்ளையவர்களுக்கு ஏடுகளைப் பரிசோதனைஞ் செய்து அச்சிடுவது புதியதொரு முயற்சியன்று. ஆயினும், இராசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்த தமக்குத் தேசமெங்குஞ் சென்று பரிசோதனைத்துக்குத் தேவையான ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெறுதற்குப் போதிய அவகாசமின்மையானும் அந்நாளிலே தமிழ்நாடெங்கணும் மெய்யறிவுறுத்திய ஆசாரியரும் மகா வித்துவசிரோமணியுமாய்த் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலரவர்கள் இப்பெருங் கடமையை மேற்கொண்டு அநேக நூல்களைத் திருத்தியும் விளக்கியும் விரித்தும் அச்சிடுவித்து வந்தமையானுந் தாம் அச்சிட்டு வெளியிடத் தொடங்காமல், நர்வலரவர்களது பரிசோதனம் பெற்று வெளியாவதே நன்றென்று கருதி, அவர்களுக்குத் தம்மாலியன்ற உதவிகளைப் புரிந்துவந்தார்கள். இத்தொடர்பினால் நாவலரவர்கள் பரிசோதித்துக் கொடுத்த தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தைப் பிள்ளையவர்கள் தம்பெயரால் அச்சிட்டு விபவ (1868) ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் வெளியிட்டார்களென்பது இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது.

இந்நூல் வெளிவந்தபின் பதினொரு வருடங்கள் கழித்து - 1879 ஆம் வருடம் கார்த்திகை மாதம் 21ஆம் தேதி நாவலரவர்கள் இறைவனடி யடைந்தாராக, அதனால்,

''வேதம்வலி குன்றியது; மேதகுசி வாகம
விதங்கள் வலிகுன்றி, வைடற்
குதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி குன்றியது;
சொல்லவரி சைவ சமயப்
போதம்வலி குன்றியது; பொற்பொதிய மாமுனி
புகன்றமொழி குன்றி யதுநம்
நாதளிணை ஞாலமிசை நாடரிய ஆறுமுக
நாவல ரடைந்த பொழுதே''

என்று வருந்தி நாவலரவர்கள் மேற்கொண்ட பணியைத் தொடர்ந்து நன்னூல்களை யெல்லாம் அச்சிட்டுத் தமிழைப் பாதுகாத்தலே தம் வாணாட் கடமையா மெனத் துணிந்த பிள்ளையவர்கள் வீரசோழியம் என்னும் நூலை 1881 ஆம் வருடம் வெளியிட்டார்கள். நாவலரவர்களது மறைவுக்குப் பின் இரண்டு வருடங்கள் கழித்து இராசாங்க உத்தியோகத்தி னின்றும் பிள்ளையவர்கள் இளைப்பாறினார்கள். அதன்பின் நமது முழு நேரத்தையும் தாம் ஆற்றத் துணிந்த நற்பணிக்குச் செலவிடுவாரானார்கள். அதன் பயனாய், 1883 ஆம் வருடம் தணிகைப்புராணம், இறையனார் அகப்பொருள் என்பனவும், 1885 ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும், 1887 ஆம் ஆண்டு கலித்தொகையும், 1889 ஆம் ஆண்டு இலக்கண விளக்கம், சூளாமணி என்பனவும், 1891 ஆம் ஆண்டு தொல் காப்பிய எழுத்ததிகாரமும், 1892 ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியச் - சொல்லதிகார (நச்சினார்க்கினிய)மும் வெளிவந்தன. (1897 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியிலே அகநானூறு மணிமிடை பவளம் வரை பிள்ளையவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்டதாயினும், வெளியிடப்படவில்லை) .

இந்நூல்களை வெளியிட்டதோடமையாது, 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் இலக்கண நூலையும், பொருட் பொலிவு உவமான உபமேய சிறப்பு நடையழகு முதலியன செறிந்து சுற்றோர்க்கு வியப்பைத் தரும் வசன சூளாமணியை யும் சைவ மகத்துவம் என்னும் செய்யுளும் உரையும் செறிந்த சைவ நூல்களையும், ஆறாம், ஏழாம் வாசக புத்தகங்களையும்

X இந்நூலிற் பதிப்புரை இல்லை.

O இந்நூலிற் பதிப்புரைக்குப் பதிவாக 'நன்றிகூறல்' உளது.

* இந்நூலை முதலில், தாவடி அம்பிகைபாக உபாத்தியாயரவர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்தா ரெனவும் பின்னர்ப் பலரது வேண்டுகோளுக்கி னங்கூத் தாமே திருத்தியும் புதுக்கியும் எழுதினாரெனவும் கூறுப.

நட்சத்திர மானை முதலியனவற்றையும் தாமே யாத்து வெளியிட்டார்கள்.

பிள்ளையவர்கள் இராசாங்க உத்தியோகத்தினின்று ஓய்வு பெற்ற பின் 1887ம் ஆண்டு தொடக்கம் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான மகாமன்றத்து நியாயாதிபதிகளில் ஒருவராயும், நீதி பதியாயும் நான்கு வருடங்கள் கடமையாற்றியவர்கள்; சென்னை இராவிடக்கிரந்த பரிபாலன சபை, நியாய பரிபாலன சபை என்பவற்றில் அங்கத்தவராயும் சென்னை சர்வகலா சாலைத் தமிழ்ப் பரீட்சகராயும் இருந்து பணிபுரிந்தவர்கள். 'சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் முதல் வித்தியார்த்தி' என்ற பெருமைக்கு உரிமையுடையவர்கள்.

தேச மத பாஷாபிமானமிக்கவரும் சிவ பூசாத்ரந்தரரும் ஏடுகாத்த பீடுடையாரும் ஆகிய சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்களது சால்புடைமையைக் கண்ட சென்னை அரசாங்கம் 1875ஆம் ஆண்டு இராவ் பஹதூர் (Rao Bahadur) என்னுங் கண்ணியப் பட்டம் நல்கிக் கௌரவித்தது.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பெய்தித் தமிழரனைவர்க்கும் ஒரு தமிழ்த் தந்தையாய் வாழ்ந்த பிள்ளையவர்கள் 1901 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 1ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை காலை 9.30 மணியளவிலே வைகுந்த ஏகாதசி என்னும் புண்ணிய காலத்திலே சங்கமிருந்து தமிழாய்ந்த சிவனார்தந் திருவடிகீழ் எய்தி அயராவின்பத் தழுந்தினார்கள்.

*வாழிய வமலன் பாதம்! வாழிய தமிழின் மாட்சி!
வாழிய வதுகொள் சங்கம் வகுத்தநன் னூல்களெல்லாம்!
வாழிய ரகுநூல் வல்ல வண்புகழ்ப் புலவர்! மேலும்
வாழிய ரந்து லோம்பும் வள்ளலெந் தாம னன்னார்!*

V. நன்றியுரை

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் அடிச்சுவட்டிற் சென்று பல அரிய தமிழ் நூல்களை அச்சேற்றினார் உயர் திரு. சி.வை.தா. அவர்கள். அந்நூல்களுக்கு அவர்கள் எழுதிய பதிப்புரைகள் விலைமதித்தற்கரிய செல்வங்கள்.

1945 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த "ஈழகேசரி" புதுவருட லீசேட அநுபந்தத்தில் அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராயிருந்தவரும், இப்போது மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராயிருப்பவருமாகிய உயர் திரு. வித்வான் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் M.A., B.L., M.O.L., அவர்கள், "சைவத் தமிழ் அன்பரின் பாடல்கள்" என்ற தலைப்பில் நீண்டதொரு கட்டுரை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார்கள். அது சி.வை.தா.வின் கவிதைகளுக்கு ஒரு முன்னுரையாக அமையுமெனினும் அன்னாரது உரை நூடையைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவதாயிற்று.

"தாமோதரம்பிள்ளை யவர்களின் திருநாளைத் தமிழுலகங் கொண்டாடுகின்றது. இத்திருநாளைப் பற்றிய எண்ணம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தே பயின்று வரும் இலங்கை மாணவருள்ளத்தேயே அரும்பிவிட்டது என அறிந்து எனக்கு ஓர் இறுமாப்புண்டு. இல்லை; செம்மாப்பே உண்டு. பிள்ளையவர்கள் எழுதிய உரை நடைப் பகுதிகளை தொகுத்துத் திருநாள் மலராக அச்சிட்டு வழங்கவும் அவர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் அஃது அதற்கு ஒரு காலம் உண்டு; அக்காலம் இன்னமும் வரவில்லை..."

பேராசிரியப் பெருந்தகையாரின் அக்கட்டுரையே இந் நூல் வெளியீட்டுக்கு வித்து. வித்து முளையாகி வளர்ந்த வரலாற்றை நண்பர் இ.செல்லத்துரை அவர்களின் இந் நூலிலுள்ள "தாமோதர வரலாறு" கூறுகின்றது.

Scanned with
CamScanner

இந்நூல் வெளிவர வேண்டுமென்று பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பேருக்கங்காட்டி அணிந்துரையும் வழங்கினார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ் பேசும் மக்கள் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும் கூறாமலே யமையும்.

பன்மொழிப் புலவர், பல்கலைச் செல்வர் உயர்திரு. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள் 1945ஆம் ஆண்டிலே தாம் எழுதியதை நினைவுகூர்ந்து இவ்வெளியீட்டுக்குப் பாராட்டுரை ஒன்று வழங்கியுள்ளார்கள். ஆழ்ந்தகன்ற கல்விக்கும், நேர்மையான ஆராய்ச்சிக்கும் அன்பு, பணி முதலாய பண்புகளுக்கும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் தமிழ்ப் பெரியார் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் மீது பெருமதிப்பும், தம்மையடைந்த ஈழநாட்டுத் தமிழ் மாணவரிடம் ஆரா அன்பும் வைத்து எம்மையெல்லாம் மகிழ்விப்பவர். அவர் கட்டு நாம் நன்றி கூறியமையாது.

சி.வை.தா.விள் நினைவைப் பரப்பப் பல வழிகளில் முயன்று வெற்றியும் கண்ட புலவர். நா.சிவபாத சுந்தரனார். ஆசியுரை வழங்கும் உரிமையைப் பெற்றுள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது.

இந்நூல் வெளிவருவது தனியொருவருடைய முயற்சியாலேயே. அவர்தான் பண்டிதர், சைவப் புலவர் இ.செல்லத்துரை அவர்கள். அவர்களுக்கு யார் எப்படி நன்றி கூறுவது?

இந்நூலை இத்துணைச் சிறப்புற அச்சிலேற்றித் தந்த யாழ்ப்பாணம் சைவப் பிரகாச அச்சியந்திரசாலை அதிபர், தொழிலாளர் முதலியவர்கட்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

(பொங்கற்றிருநாள்)

14.1.1971

தமிழர் திருநாள்

சி.சிவகுருநாதன்

தலைவர்

யா.கூ.த.நூ.ப.வி.கழகம்

1. வீரசோழியப் பதிப்புரை

தெய்வாசாரிய வணக்கம்
யானை யானைப் பிரணவச் சிகரனை யிதயத்
தான மேயவாஞ் சன்முகன் றனைமறை மூல
மான வாதியை யருட்கயி லாயநா தப்பேர்
ஞான சற்குரு நாதனை நாடொறு நலில்வாம்.

சரசுவதி வணக்கம்
வெள்ளிதழ்த் தாமரை நள்ளணங் கிணையடி
உள்ளுதூஉந் தமிழ்வளங் கொள்ளுதல் குறித்தே.

தமிழாசிரிய வணக்கம்
எழுத்தொடு விழுத்தமிழ் பழுத்தசெந் நாவின்
முழுத்தகை யேற்கவை யழுத்தியோன் கன்னா
கத்துயர் மரபினோன் முத்துக் குமார
வித்தக னடிதலை வைத்துவாழ்த் துவனே.

அவையடக்கம்
செந்தமிழ் விந்தைகை வந்தபா வாணரென்
சிந்தையிற் சந்தத முந்திவாழ் குநரே.

மலர்தலை யுலகிற் குலவுபற் பலவள-நலமெலா மில
கிய தலமெனா நிலவிய-பொலிவுடைப் புண்ணிய பூமியாகிய
பரதகண்டத்தில் வழங்கும் பாஷைகளுள் ஆதிகாலந் தொட்
டுள்ளன சம்ஸ்கிருதமும் தமிழுமாம். இவற்றில் ஒன்று சிவ
பெருமானிடத்தும் மற்றது சுப்பிரமணியக் கடவுளிடத்தும் உற்
பலித்தன என்னும் ஆகம ஐதீகப் பிரமாணங்களே இதற்குச்
சான்றாகும்.

Scanned with
CamScanner

“ஆதியிற் றமிழ்நூலகத்தியற் குணர்த்திய - மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்” எனவும் “வடமொழியைப் பாணி நிக்ரு வகுத்தருளியதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென் மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்தக் - குடமுனிக்கு வற் புறுத்தார் கொல்வேற்றுப் பாகர்” எனவுந் தமிழிற்கும் ஈகவ ரோற்பத்தியே கூறுவாருமுளர். சம்ஸ்கிருதத்திற்குப் பாணிநீ யம்போலத் தமிழிற்கு ஆதியிலக்கணஞ் செய்தவரன்றித் தமிழ் மொழியைத் தந்தவர் அகத்தியரல்ல ரென்றறிக. அழகி னானும் வலிமையானுமன்றிக் காலத்தினானும் ஒன்றற் கொன்று சமத்துவ முடையதென் றொப்பித்தற்கன்றே ஒன்றை வடமொழி யென்பார் மற்றதைத் தென்மொழி யென்பதூஉம் ஒன்றைச் சிவபெருமான் தந்ததென்பார் மற்றதைச் சுப்பிரமணி யக் கடவுள் தந்தருளியதென்பதூஉம்; வடக்குக்குத் தெற்கும் சுவாமிக்குச் சக்தியும் பிந்தியவென்றாற் சம்ஸ்கிருதந் தமிழிற்கு முந்தியதென்க. சம்ஸ்கிருத தமிழ்க் கடல்களின் கரைகண்ட பேராற்றலுடைய சிவஞான யோகீசுவரர்

“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபர்ப்பும்
இருமொழியு மான்றவரே தழீஇயினா ரென்றாலிவ்
இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ”

என இரண்டனதும் ஒப்புமையை மெய்ப்படுத்தினர்;

ஆதிகாலத்தாரியரோடு சம்ஸ்கிருதம் இமயமலைக்கப்பா லிருந்து வந்ததென்றும், ஆரியர் வடபாலிந்துக்குக் கங்காதீர தேசங்களை வென்று கைப்பற்றியபோது அங்கே வசித்தவர் கள் தமிழரென்றும், ஆரியரைச் செயிக்க முடியாமையானும் அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க மனமொவ்வாமையானுஞ் சுயேஷ்டபங்கம் உறுவதினுந் தமது நாட்டைக் கைவிட்டுப் பிறவிடஞ் சேர்ந்து சஞ்சரித்தலே தமக்குச் சிறப்பென்று

கருதித் தமிழர் தென்றிசைச்சென்று வதிந்து தமக்குள்ளே சேர சோழ பாண்டிய இராச்சியங்களை ஏற்படுத்தினார்களென்றுத் துணிவார் பலருளர். இவர் மதத்திற்குச் சார்பான அயற் சாட்சி களும் பலவுள. இஃதுண்மையாயின் இந்தியாவிற்கு ஆதிபாஷை தமிழென்றே முடியும்.

காசியிலிருந்த வடமொழிச் சங்கத்தாரோடு மாறு கொண்டு, அவரினுமாப்பை அடக்கும்பொருட்டு அகத்தியர் நெடுநாட் பொதிய மலையிற் றவம்புரிந்து, சுப்பிரமணிய சுவாமி வரத்தினாற் றமிழுக் கிலக்கணஞ் செய்து சம்ஸ்கிருத நூலாரைத் தலைகவிழ்ச் செய்தாரெனின் றமிழின் மாண்மியம் வேறு சொல்லவும் வேண்டுமா? கலைக்கியான நூல்களுஞ் சாஸ்திரப் பயிற்சியுஞ் சம்ஸ்கிருதத்தில் முற்பட்டதும் அதிலிருந்து பல நூல்களும் அவற்றோடு பல்லாயிர மொழிகளுந் தமிழில் வந்ததும் மெய்யே. அதனாற் றமிழ் பிந்தியதென் றெங்ஙனம் போதரும்! வடமொழி மந்திரத்து வாழ்ந்தார் கொண்ட அசுந்தையை ஆண்டுச் சிற்றில் நிகர்த்த தென் மொழியைச் சிறப்பித்துக் கூடகோபுரம் வகுத்து மாடமாஸி கையாக்கி அடக்கினமையால் வடமொழி முந்தியதா? ஒரு காலத்திற் குடிசையாயிருந்து பின் மண்டபமாயினதால் அக் குடிசை தோன்றியகாலம் அயலில் வகுத்த மண்டபத்திற்குப் பிந்தியதென்று சாதிப்பது தர்க்கலக்ஷணமாகுமா? விபரீதம்! விபரீதம்!!

இகழ் இமிழ் உமிழ் கமிழ் குமிழ் சிமிழ் என முகர்ப் பேறு பெற்ற பதங்கள் போலத் தமிழ் என்னுஞ்சொல் தனிமைப் பொருள் குறித்த தமிழென்னும் வினை அடியாற் பிறந்து, வினை முதற் பொருண்மை உணர்த்திய விசுதி குன்றித், தனக்கினையில்லாப் பாஷை என்னும் பொருள் பயப்பது. அங்ஙனமாயின், தமிழேன் என்பது போல இழிவு

பொருளன்றோ பயக்கு மெனின், அற்றன்று, ஒரே தாதுவிற் றிறந்தும் அடியேன் அடிகள் எனவும் அளியேன் அளியாய் என

Scanned with
CamScanner

வும் நிற்பனவற்றுள் ஒன்று இழிவு பொருளும் மற்றையது உயர்வு பொருளும் உணர்த்தினவென்க. செவிக்கினிமை பயத்தலான் மதுரம் என்னும் பொருட்பேறுடைத்தாகித் தமிழ் மெள வழுங்கிய தென்பாருமுள். அஃதெவ்வாறாயினும் ஆகுக. தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத் தென்சொல்லாகிய பெயரேயாமெனக் கொள்க. இதை ஒழித்துத் திராவிட மென்னும் வடமொழியே தமிழென்றாகியதெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றிக் கூறுவாருமுள். அவர் மதஞ்சாலவு நன்றாயிருந்தது!

தமிழிலே தமிழ் என்னும் பதம்வருமுன்னர்ச் சம்ஸ்கிருதத்திற் திராவிடம் என்னுமொழி உளதாகில் அப்பெயர் எப்பொருளை உணர்த்திற்றோ? உலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் பெயரா பொருளா முந்தியது? பொருளெனில் அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தா. அஃதில்லாத பிறிது தேயத்திலா அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராது தமிழ் வழுங்கிய இடத்திற் றமிழுக் கோர் பெயரிருந்ததில்லை யென்றுஞ் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து அதற்குப்பெயர் வந்ததென்றுஞ் சொல்வது யார்க்கும் நகை விளைக்குமே; இஃதொன்றோ! யாதொரு தமிழ்மொழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சம்ஸ்கிருத மொழிக்கொப்ப நிகழுமாயின் அது சம்ஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்ததெனச் சாதிக்கின்றனர்.

மேலைத் தேசவாசிகளின் இங்கிலீஷ் முதலிய அந்நிய பாஷைகளில் இன்றியமையா வீட்டுச் சொற்களாகித் தந்தை தாயரைக் குறிக்கும் *பாதர் மதர்* என்பனவாதியும் வடமொழி அடியாய்ப் பிறந்த தென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக் காணமுன் அத்தேசத்தா ரெல்லாந் தாய் தந்தையரை அழைத்தற்கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தனரென் றன்றோ முடியும்? ஆண்டுள்ள பாதர், மதர் ஒப்ப ஈண்டும் பிதா, மாதா ஆயிற்றெனில் யாது குற்றம்? தருக்கத்திற் காகதாலீய நியாயத்தினுண்மை அறியாமலும் ஆரியமொழிக்கும் அதன் அயல் நாட்டு மொழிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சார்புகளின்

காரணத்தை ஆராயாமலும் இவ்வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்யலாம். இவர் வாய்க்கு விலங்கிட யாரான் முடியும்!

இன்னொரு சாரார் 'தமிழ் என்னுந் தென்மொழிப்பதமே வடமொழியிற் திராவிடமென மரீஇயது' என்பர்; இவரும் உண்மை கண்டவரல்லர். இரு கூற்றாருந் திராவிடமென்னுஞ் சொல் வந்த வரலாறும் அதன் பொருளும் அதன் வழக்கியலும் அறியாராயினார். இருவருந்தம் மனத்தின்கண் நிகழும் ஒரோர் துணிவுபற்றி, வல்லார்பாற் புல்லும் ஆயுதமென்றாற் போலத், தமது துணியை நாட்டுவான் புக்கு மிக்கிடர்ப்பட்டுப் போலியாதாரங்கள் காட்டி, வாய்வல்லான் சொல்லே மீன்று கொளுமென்று வாளா நம்பித், தம் வன்மை காட்ட முயன்ற யுத்திமாண்களன்றி ஆகமப் பிரமாணங் கொண்டு சாதித்தவரல்லர்.

ஹேமசந்திர நாநார்த்தத்தின்படி திராவிடம் என்னுஞ் சொல் திரா என்னும் அடியாற் பிறந்து ஒடிவளைந்தது என்னும் பொருளுடையது. இது *மகாநதி முதற் குடியீறாக ஒடிவளைந்த கோடி மண்டலத்தை உணர்த்துவது. இது பலதேசத்தார் நிகழ்ச்சியும் நடையுந் தோன்ற வடமொழியில் ஈராயிரம் வருஷத்தின் முன் உச்சயினிபுரத்தில் இயற்றி ஆடிய ஒரு நாடகத்தில் முதன்முதல் எடுத்தாளப்பட்ட தென்பதூஉம், அதில் விதர்ப்பநாடு மத்தியாகப் பிராச்சிய தக்ஷணாத்திய திராவிட பாரதியமென அயனாடுகள் குறிப்பிக்கப்பட்டனவென்ப தூஉம், பின்னர் இவற்றை இழிதகைமைத்தாய கொடுமொழியையும் பல்பாஷை விரவிய சங்கரமொழியையும் முறையே குறித்த சாண்டானி சாவரி என்னும் பதங்கனோடு சேர்த்து அவ் வத்தேச பாஷைகளைக் குறிக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்ட தென்பதூஉம் பிராகிருத நிர்ணய வியாக்கியிற் கரநலாமலகம்

* உவில்லணாரிபுர் கருமணல் முதலென்றார் அதுசரியன்று

Scanned with
CamScanner

போற் காட்டப்பட்டன. மேலுந் திராவிடம் என்பது தமிழ் மொழிக்கிட்ட பெயராயின் பஞ்சதிராவிட மென்ப தென்னை? தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மராஷ்டிரம் கூர்ச்சரம் என்னும் ஐந்து பாஷையையுந் திராவிடமெனவே அஃது இவ்வவந்து மொழியும் வழங்கும் நிலத்தின் பெயரென்பது தானே போதரும். ஆகவே இச்சொல் வடமொழியிற் கோடி மண்டலத்தின் குறியீடாகவே நின்றதென்க. அன்றியும் ஈராயிர ஆட்டைமொழியையா பதினாறாயிர வருஷப்பாஷைக்கிட்ட பெயரென்பது? இவற்றாற் தமிழ் திராவிடமாயதூஉந் திராவிடந் தமிழாயதூஉம் இரண்டுந் தவறென் றுணர்க;

தமிழ் தற்பாஷை என்பதற்குப் பூர்வாசிரியர்கள் கீழ் வாய்க்கணக்கிற்கும் விரவியல் செய்யுட்கும் மணிப்பிரவாளத் திற்கும் வேற்றுமை வகுத்த இலக்கணமே சாட்சி பகராதா? தற் காலத்தில் இங்கிலீஷ் பிராஞ்சியாதி மொழிகள் சேர்ந்த தமிழ்ச் செய்யுட்குள்ள ஊனம் அக்காலத்தில் வடமொழிச் செறிவுக் குளதாயின் வடமொழி தமிழுக்குத் தாய்மொழியென்றெவ்வாறு பெறப்படும்? கடைச் சங்கத்திலுங் கடைக்காலத்துப் பிறந்த நாயனார் குறள் ஓளவைபாடல் திரிகடுகம் நான்மணிக் கடிகை பஞ்சமூலம் ஏலாதி பழமொழி முதலியவற்றில் வரும் ஆரிய மொழி எத்துணைச் சிறுபான்மைய?

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.

நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி
யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா - நின்று
சலியா திளந்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்றருத லால்.

கிளைஞர்க் குதவாதான் செல்வமும் பைங்கூழ்
விளைவிட்கட் போறாற் னுழவும் - இளைஞனாய்க்
கள்ளுண்டு வாழ்வான் குடிமையு மிம்மூன்று
முள்ளன போலக் கெடும்.

நல்லார்க்குத் தம்மூரென் றூரில்லை; நன்னெறியிற்
செல்வார்க்குந் தம்மூரென் றூரில்லையல்லாக்
கடையார்க்குந் தம்மூரென் றூரில்லைத் தங்கைத்
துடையார்க்கு மெவ்வூரு மூர்.

சிலம்பிக்குத் தன்சினை கூற்றநெடுங் கோடு
விலங்கிற்குக் கூற்ற மயிர்தான் - பலன்படா
மாவிற்குக் கூற்றம் விளைஞுண்டிற் குப்பார்ப்பு
நாவிற்கு நல்லார் வசை.

அறுநால்வ ராய்ப்புகழ்ச் சேவடி யாற்றப்
பெறுநால்வர் பேணி வழங்கிப் - பெறுநால்
மறைபுரிந்து வாழுமேன் மண்ணொழிந்து விண்ணோர்க்
கிறைபுரிந்து வாழ்த லியல்பு.

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும் - நல்லாய்
மணலின் முழுகி மறைந்து கிடக்கு
நுணலுந்தன் வாயாற் கெடும்.

இற்றையனவாகிய குமரகுருபரசுவாமி நூல்க் ளெத்தன்
மைய?

நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைக - ணீரி
லெழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்கா ளென்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று.

இவையெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்தனவாம்!! இவ்வாறு மயங்குவார் கல்வியறிவில்லாதார் மாத்திரமன்று. தமிழிலக்கணக் கடன் முழுதுண்டு, இலக்கணக்கொத்து ஏப்பமிட்டு வடிந்து, நிலம் நீர் எனப்பொதுவெழுத்தான் வரினுந் தமிழ் தமிழே என்று வற்புறுத்துவான் "பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத்தானு மீரெழுத்தானு மிலங்குத் தமிழ்மொழி" என்று சூத்திர மியற்றிய சுவாமிநாததேசிகரே, தம்மரபின் முன்னோர் மதத்தையும் மறந்து, "நாலுரை போதகாசிரியர் மூவரு - முக்குண வசத்தான் முறைபிறழ்த் தனறவரே" என்னுந் தன் விதிக்குத் தன்னையே இலக்கியமாக ஒப்பித்தாற்போல, "அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாடையென் - றறையவு நானுவ ரறிவுடை யோரோ" யென்று மாழ்கினர். இது வடமொழிப் பயிற்சியே மிக்குடைய ராய் அதன்மேற் கொண்ட பேரபிமானத்தானும், அம்மொழியின் மேற் றென்மொழியன்றிப் பிறிதுமொழி தெரியாக் குறைவானும் நேர்ந்த வழுவன்றோ?

உலகத்தில் எப்பாஷைக்குஞ் சிறப்பெழுத்துச் சில்லெழுத்தேயாம். உரப்பியும் எடுத்துங் கணத்தும் ஒவ்வொன்றையே வேறு மும்மூன்றாக விகற்பித்துச்சரிக்கும் ஐவர்க்கத் தையுங் கூட்டெழுத்தையும் ஒழித்தால் எட்டெழுத்தாலொரு பாஷையின்றேயென்று சமஸ்கிருதத்தையும் புரட்டிவிடலாமே.

இங்கிலீஷ் பாஷையில் வடமொழிக்கில்லாத எழுத்துக்கள் F, Z இரண்டாதலால் இரண்டெழுத்தாலொரு பாஷையின்றேயென அதனையும் மறுப்பார்போலும்; இரண்டற்குப் பொதுவாயுள்ளவற்றை ஒன்றற்கே உரியனவாகத் தீர்த்து நடுவுநிலைமை குன்றல் இவர் போலியர்க்குப் பெருங் குற்றமாம். உண்மை உரைப்பின் உரோமாபுரிப் பாஷையாகிய லத்தீனுக்கும் இங்கிலீஷுக்குமுள்ள சம்பந்தமே சமஸ்கிருதத்திற்குத் தமிழுக்குமுள்ள தெனக் கொள்க. அளவில்லாத கிரந்தங்களை யுடையதாயினும் லத்தீன் மொழி விரவாத கிரந்தமொன்றும் இங்கிலீஷில் இல்லாதவாறுபோலவே சமஸ்கிருத மொழி சற்றாகிலும் விரவாத கிரந்தத் தமிழுக்கில்லா திருக்க

வாமாகவே "அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்று-ளொன் றேயாயினுந் தனித்தமிழுண்டோ" என இலக்கணக் கொத்து டையார் முழங்கிய முழக்கம் வெற்றொலியாயின்மை அறிக.

அன்றியும் வடமொழியில் இல்லாத புணர்ச்சி யிலக்கணங்களுங் குறியீடுகளும் வினைத்தொகை குறிப்பு வினை முதலிய சொல்லிலக்கணங்களும் உயர்திணை அஃறிணைக் கூறுபாடும் பால் விசுதிகளும் அகம் புறம் என்னும் பொருட் பேதங்களும் ஐந்திணையியல்புகளும் அவற்றின் துறைகளும் வெண்பா கலிப்பா கலித்துறை முதலிய செய்யுலிலக்கணங்களும் இவைபோல்வன பிறவுங் காலத்திற்குக் காலம் பிறறை நாளிற் றோன்றாது ஆதியிலக் கணமாகிய அகத்தியத்திலே முற்ற உரைக்கப்பட்டமையால் தமிழ் சம்ஸ்கிருதத்தினின்று பிறவாத தற்பாஷை என்பது பசுமரத் தாணிபோல் நாட்டப்படும். இவை யெல்லாம் ஒரு வர் காலத்தில் அவ்வொருவராலேயே நூதனமாகப் படைக்கப் படற் பாலனவா? அகத்தியர் மகாரிஷீசுவரர், அன்னோர் இவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதன்றேயெனின், நன்று கடாயினாய், ஐந்திர பாணிநீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந் றும், அவற்றுள்ள அதிகார முறைமை ஒத்துமுறைமை சூத்திர முறைமைகளின் சிறப்பினைச் சீரிதிற கண்டும், யாதொரு கிரமமும் முன்னொடுபின் சம்பந்த சார்புமின்றித் தமிழுள் இயல் இசை நாடக இலக்கண விதிகளும் இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அணிவிதிகளும் நெறிமுறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கணநூல் இயற்றியமை யானே அஃது எத்துணை வல்லாராயினும் ஒருவருக்கரிய தென்று உணர்க. அன்றியும் இஃது எத்தேசத்து எந்தப் பாஷை யினது அநுபவத்திற்கும் யுத்திக்கும் முழு விரோதமென்க.

தமிழ்ப்பாஷையின் காலவருத்தமானம் அபோத காலம், அக்ஷரகாலம், இலக்கணகாலம், சமுதாயகாலம், அநாதார காலம், சமணகாலம், இதிகாசகாலம், ஆதினகாலமென எண் கூறுபடும்.

அபோத காலம்

வரிவடிவின்றி ஒலிவடிவு மாத்திரமாய்நிகழ்ந்த காலத்தை அபோத காலமென்றாம். அஃது அகத்தியர்க்குமுன் சென்ற காலமாகும். அகத்தியர் தமிழ்மொழியை அவலோகித முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தாரென்னும் அருகர் மதமுஞ், சுவாமியிடந் தமிழ்மொழியையுஞ், சுப்பிரமணியக் கடவுளிடம் அதன் இலக்கணத்தையும் ஒதியுணர்ந்தாரெனக் கூறுஞ் சைவர் மதமும் அகத்தியர்க்கு முன்னுந் தமிழுண்மைக்குச் சான்றாகும். சிலர் சுவடி எழுத்து நெடுங்கணக்கு முதலிய சொற்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு அளவுக்கு வரிவடிவெழுத்தும் முன்னர் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுவர்.

இங்ஙனமாகவும், வடமொழி தென்மொழி மகோததி பருகிப்-படிமிசைத் தமிழ்மகா பாடியம் வகுத்துக்-குசைநுளியதனிணுங் கூரிய மதிபெறிஇத்- திசையெலாந் தன்பெருமிசை நிறீஇ உயர்ந்த மகானாகிய (பெயர் சொல்லவும் வாய் கூசுகின்றதே) சிவஞான முனிவரர் இதனை மறந்து அகத்தியரான் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயின தெனக் கொண்டு, அகத்தியம் "அச்செந்தமிழ் நிலத்து மொழிதோன்றுங் காலத்துடன் நோன்றிய நூல்" எனவும் மயங்குவாராயினர். "சிறிய கேள்வியோர் கழியவுஞ் செருக்குடை யோரென்-றறிஞர் கூறிய பழஞ் சொலென் னளவிற்தே" யாயினுமாகுக. "முந்துநூல்" "முந்தை நூல்" என்பன முதலூற்குப் பெயர்களாகவும், இளம் பூரணரும் நச்சினார்க்கினியாரும் அவ்வாறே பொருள் கூறி "நிலத்தொடு" என்பதற்குச் செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு எனப் பொருளுரைத்திருப்பது கண்டாராகவும் "நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு" என்பதற்கு எண்ணுப் பொருளில் நிலத்தையும் (அதாவது நிலத்தின்கணுள்ள இயற்றமிழ் வழக்கையும்) முதலூலையுங் கண்டு எனச் செம்பாகமாகப் பொருள் வெட்ட வெளிபோலக் கிடப்பதாகவும், இவர் உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் கொடுத்து "முந்து"

என்பதை வினைத்தொகையாக்கி, அறுகம்புல்லிற்றடக்கிய யானைபோல, இவ்வாறு இடர்ப்பட்டது காலகதியோ அன்றேற் பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்தலும் ஆங்காங்குத் தமது நூதன மதத்தை நாட்டுதலுந் தமக்கு என்றும் இயல்பாயினமை பற்றியோ அறியோம்.

நடுவினா யகமி லக்காய்
 நலமழிந் திடுவே மெங்க
 ளிடையினக் கீர னில்லா
 திருப்பினென் றவைசொல் வோனை
 விடையினான் றமிழ்நூல் கூறும்
 விதிவிலக் குணரா னென்றாற்
 படியினில் யாவர் வல்லார்
 பாற்றமி முடங்கிற் றம்மா!

“அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாரணங்கு”, “பொற் பொதிய மாமலையான் மொழி,” “பொற் பொதிய மாமுனி புகன்ற தமிழ்,” “குறுமுனிகவனார் தமிழ்” என வில்லிபுத்தூரராதிய; கூறியவெல்லாம் உபசாரவழக்கென்க. அவ்வதூஉஞ் சுவிகாரபுத்திர தருமமெனக் கொள்ளினும் அமையும்.

அக்ஷரகாலம்

அகத்தியரால் நெடுங்கணக்கு ஏற்பட்டது முதல் அகத்தியம் நிறைவேறியதுவரைக்குஞ் சென்ற காலத்தை அக்ஷரகாலமென்றாம். அது சிறு காலமாயினுங் கைக்குமுந்தை மழலைபயின்று சிற்றில்கோலி விளையாடிய பருவமாதலிற் பெற்றாரூற்றார்க்குப் பேராநந்தந் தந்த வயதாயிற்று. பின் நிகழ்வது இலக்கணகால மாகலானும் இலக்கியம் பிறந்த வழியே இலக்கணம் அமைவதாதலானும் அக்ஷரகாலமே தமிழுக்கு ஆதியிலக்கிய காலமென்றுங் கொள்க. அன்றியுஞ் சுருதியொப்புச் செவிவாயிலாய் அதற்கு முன்காலத்தினின்று வந்தனவும் பலவுளவாதல் வேண்டும். அவ்வாறிருந்தன

வென்றே துணிவாரும் * பலருளர். இதனை இவ்வாறு அசுர காலம் ஏற்பட்ட பிறபாஷைகளின் உவமானப் பிரமாணத்தாலு முணர்க.

இலக்கணகாலம்

அப்பால் இலக்கண காலம் . இது தொல்காப்பியன் அதன்கோட்டாசான் துராலிங்கள் செம்பூட்சேய் வையாபிகள் வாய்ப்பியன் பனம்பாரன் கழாரம்பன் அவிளயன் காக்கைபாடிளியன் நற்றத்தன் வாமனன் என்னும் பன்னிரு சீஷரும் அகத்தியரிவியிடத்தில் அவர் செய்த பேரகத்தியஞ் சிற்றகத்தியம் இரண்டும் முற்றக் கற்றுத் தத்தம் பெயரால் வேறுவேறிலக்கணமும் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து புறப்பொருட் பன்னிரு படலமும் எழுதிய காலமாம் . அகத்தி லிருந்து சிற்றில்கோலி ஆடிய சிறு மகவு குதுவாயினாற்போல இதுவுந் தமிழணங்கிற்கோர் விசேஷ பருவமேயாம்.

சமுதாய காலம்

அப்பாற் சமுதாயகாலம். அது மதுரைச்சங்கத்தார் காலமா கும். சர்வபூஷணாலங்கார நாரியாய்த் தமிழ்மாது தருணாத ஸையடைந்து அரங்கேறிய மகோற்சவகாலம் அதுவேயாம். அப்பொழுது அவளுடைய சீருஞ் சிறப்பும் இத்துணைய வென்று சொல்லற்பாலனவல்ல. அக்காலத்திற்றான் அவள் சம்ஸ்கிருதநாயகனை மணந்தது. மணந்துமென்! மாமியார் வீட்டு மருகன் போல இன்றியமையா வேட்கைக்குரியபோ தன்றி மற்றும்படி ஒருசார் ஒதுங்கியிருந்தமையாற் றமிழ் தன்

* திருவிளையாடற் புராணம்

விடைகொடு போவா னொன்றை வேண்டின னேகுந் தேயத் தொடைபெறு தமிழ்தா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டி னிடைபயின் மாந்த ரெல்லா மின்றமி ழாய்ந்து கேள்வி யுடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்.

சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமி ழியனா றன்னை அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் நேற வைத்தனை முந்நா றன்னை மற்றது தெளித்த பின்று தித்தனே யடியே னென்று தின்னடி காண்பே னென்றான்.

சிறப்பிற் சற்றுங் குறையாதிருந்தனர். இது தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூன்றாகும். இவற்றுள் முதற் சங்கத்தார் காலத்தே உற்பவித்து இடைச்சங்கத்தார் காலத்திற்கே உரியவாயினவெனவும் அகத்தியரோடு தொல்காப்பியரும் இடைச்சங்கத்தில் இருந்தனரெனவுங் கடைச்சங்கத்திலுந் தொல்காப்பியர் வீற்றிருந்தனரெனவுங் கூறுவாருமுள் . அது யுத்திக்கிசைந்ததன்று. அவரவர் நூற்பெருமையான் வந்த உபசார வழக்காகக் கொள்ளலாம். அகத்தியத்தோடு தொல்காப்பியராதி யோர் நூல்களுந் தலைச்சங்கத்தார் காலத்து நிலவியும் அகத்தியத்தையே அஞ்ஞான்றார் ஆதாரமாகக் கொண்டாரென்றும் அகத்தியருடைய விரோதத்தினாற் றொல்காப்பியம் அப்போது தலையெடாம லிருந்ததென்றுந் தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புத் தோன்றத் தோன்ற அஃது அகத்தியத்திற்குச் சரியா யெழுந்து இடைச் சங்கத்தாருக்கு இரண்டும் ஆதாரமாயின வென்றும் ஈற்றில் அகத்தியம் மகத்துவந்தாமுத் தொல்காப்பியம் மேம்பட்டுக் கடைச்சங்கத்திற்றானே தனிநின்ற தென்றுங் கொள்வதே தகுதி. பாண்டியன் அவைக்களத்து "அதங்கோட்டாசாற் கரிதபத் தெரித்து" எனப் பணம்பாரான ராற் கூறப்பட்டமையிற் றொல்காப்பியமும் ஏனைப் பதினொருவர் நூல்களும் முன்னர் உற்பத்தியாயும் பின் தலைச்சங்கத்தில் அரங்கேறியதாகக் கொள்க.

"நூலாநா லாயிரநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்
பாலாநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான் - மேலாநாற்
பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநா லாடலுக்குங்
கத்தன் மதுரையிற்சொக் கன்."

என்னுங் காளமேகப்புலர் வாய்மொழியைத் துணைக் கொண்டு தலைச்சங்கத்து வீற்றிருந்த புலவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவும், இடைச் சங்கத்துப் புலவர் நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவுங், கடைச்சங்கத்துப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவுங் கூறுவாருளர். அது சரியன்று. அவ்வச் சங்கத்து வீற்றிருந்தோர் முறையே அகத்தியனார், விரிசடையத்தனார், முருக முதல்வனார், முடி

நாகராயர், நிதிக்கிழவனார், அதங்கோட்டாசிரியனார், பனம் பாரனார், தொல்காப்பியனார் முதலாய் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதிமரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழிமோசியார் வெள்ளூர்க் காப்பியன் சிறுபாண்டரங்கன் திரையன்மாறன் துவரைக் கோமான் சீரந்தையார் முதலாய ஐஞ்ஞாற் றென்பதின்மருஞ் சிறு மேதாவியார் சேந்தன் பூதனார் மதுரையாசிரியர் நல்லந் துவனார் மருதனிநாடகனார் உருத்திரசன்மனார் கபிலர் பரணர் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் முதலாய * நாற்பத்தொன்பதின்மருமெனவும், அவ்வச் சங்கத்திற் றத்தங் காவியம் அரங்கேற்றிய புலவர் தொகை நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதும், மூவாயிரத் தெழுநூறும், நானூற்று நாற்பத் தொன்பதுமெனவும், நூலும் உரையும் இரண்டும் சங்கத்தார் காலத்தனவாகிய இறையனா ரகப்பொருளுரையாற் றெள்ளி திணுணர்க. அல்லாமலும் இதனையே:

“ஏழேழொ டைஞ்ஞாறு மேழே ழொடுபஃதும்
ஏழேழுஞ் சங்க யிரீஇனார் - ஏழேழ்சேர்
நாற்பதினா நூறுமுப்பா னேர்நூறு நானூற்று
நாற்பதினொன் பான்கவிஞர் நாடு.”

என்னுஞ் சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யுளும் வற்புறுத்தும். மூன்று சங்கத்திற்குங் காலம், முதற்சங்கத்திற்கு முன்பின் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறும் மூன்றாஞ்சங்கத்திற்கு இரண்டாயிரமுமாக ஆகப் * பதினாயிரம் வருஷமென்ப. அவற்றுள் முதற் சங்கங் காய்சினவமுதி முதற் கடுங்கோன் வமுதி ஈறாக எண்பத் தொன்பதின்மர் பாண்டியரையும், இடைச் சங்கம் வெண்டோட்செழியன் முதல் முடத்திருமாற னீறாக ஐம்பத் தொன்

* நாற்பத்தொன்பதின்மர் பெயருந் திருவள்ளுவமாவையிற் காண்க.

* * விவிலியநூலோ டூடாடி அதன் கதைகளையும் காலநிபுணங்களையும் தம்பியவர்களுக்கு இஃதோர் கட்டுக்கதை போற் றோற்றும். அவன் அறுபதினாயிரம் ஆண்டாண்டான் இவன் எழுபதினாயிரம் ஆண்டாண்டான் என்னுங் கற்பனைகள் போலாகாது, சங்கம் இரீஇய பண்டியர்கள் பெயரும் முறையும் தொகையும் ஆகமப்பிரமாணமாக நமது கைக்கு வந்திருக்க, எவ்வெச்சாதியாரும் மனிதருக்கு மிக நெடிய வயது கூறிய பண்டிடக் காலத்திற், சராசரி ஒரே ரரசனுக்கு ஐம்பது வருடச் செங்கோன்மை வருத்த இத்திலுபனம் யாதாயினு மொரு சமுசயமுமன்றி முற்றவும் நம்பற்பாலதேயாம்.

பதினமர் பாண்டியரையும், கடைச் சங்கம் முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதி ஈறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியரையு முடையன; பாண்டியருட் கலியரங்கேற்றினார் முதற்சங்கத் தெழுவுரும் இடைச் சங்கத்தைவரும் கடைச் சங்கத்து மூவருமாம்.

தலைச் சங்கத் தரங்கேற்றிய நூல்கள் தொல்காப்பியம் காக்கைபாடினியம் அலினயம் நற்றத்தம் வாமனம் புறப் பொருட் பள்ளிரு படலம் முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் பரிபாடல் பெருநாரை பெருங் குருகு களரியாலிரை முதலியன; அவர்க்கு நூல் அகத்தியம். அதில் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் மூன்றும் வகுத்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றுட் தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில் இயற்றமிழும், பெருநாரை பெருங்குருகு முதலியவற்றில் இசைத்தமிழும் முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத் தமிழும் விரித்துரைக்கப்பட்டன. இவர் சங்கம் இரீஇயது கடல் கொள்ளப்பட்ட தெக்ஷண மதுரை யென்ப.

இடைச் சங்கத்தரங்கேறியன கலிகுருகு வெண்டாளி முதலின. இவர்க்கு நூல் அகத்தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் இசைநுணுக்கம் பூதபுராணமென்பன. இவர் இரீஇய இடங் கபாடபுரம்.

கடைச் சங்கத்தில் அரங்கேறியன நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, எழுபது பரிபாடல், கலி நூற்றைம்பது, பதிற்றுப்பத்து, கூத்துவரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன. இவர்க்கு நூல் முற் கூறியவும் புதியா நுட்பம் பிரணிகை சாயித்திய மாதியவுமாம். இவர் சங்கம் இருந்த இடந்தற்காலத்துள்ள உத்தர மதுரை. இஃது இடைச்சங்கம் இருந்த கபாடபுரம் முடத் திருமாறன் காலத்துக் கடல் கொண்டபின் தோன்றியது. சங்கத்தார் காலத்து நூல்கள் அநேகம் இக்காலத்தில்லாமல் அடியோடே இறந்து விட்டன.

இன்றைக்கு ஏறக்குறைய * ஈராயிரம் வருஷத்தின் முன்பு உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்திற் சங்கத்தார் அதிக அகந்தை

* சங்கம் ஒழிந்தது சுத்தசந்திர வம்சத்திற் கடைசியாய் அரக புரிந்த கூள் பாண்டியன் காலமென்று கொள்ளலாம், அதன்பின் சோமசுந்தரன் முதற்

கொண்டு தெய்வசிந்தனையில்லாராய்ப் புலவர்களை அவமதித்துத் தம்நெறி பிசகினபோது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாராலும் ஓளவை இடைக்காடராலும் அவமானப்பட்டுக் கர்வபங்கமடைந்து அத்தோட சங்கமுழுடிய வேதுவாயிற்று.

சங்கத்துள் அரங்கேறியவற்றுட்டேவர் குறளே கடைசியானது. அதன்பின் ஏறக்குறைய இருநூறு வருஷஞ் சேரசோழ பாண்டியர் அவைக்களத்திற் றனக்குப் பேராதரவில்லாதிருந்துஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வி தன் சிறப்புக் குறையாமல் உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தினையே ஐந்தாவதான அநாதார காலமென்று குறிப்பித்தோம். அதனைப் புத்தர் காலமெனினும் இழுக்காகாதென்று கொள்க.

சமணர் காலம்

அப்பாற் சமணர்காலந் தொடங்கியது. தமிழில் மிக அருமையான இலக்கிய இலக்கண கலைக்கியான நூல்கள் அநேகஞ் சமணவித்துவான்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

பராக்கிரமன் வரைக்கும் நாற்பத்திரண்டு அறுவோம பாண்டியர்கள் அரசு செய்நிருக்கின்றனராதலில், ஒய்வோர் அரசனுக்குச் சராசரி இருபத்தைந்து வருடம் வைப்பினும் ஆயிரத்தைம்பதாகிறது. பராக்கிரம பாண்டியனை முதியடித்துத் துலுக்கர் முதன் முதல் மதுரையாண்டு எண்ணூற்றைம்பது வருடமென்பது இநிகாசரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஆதலிற் கூன் பாண்டியன் காலமே இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முன் பின்னாவிற் நென்றிக. அன்றியும் ஸ்ரீ இராமர் இலங்கைக்கு வந்தது அந்தத்தருண பாண்டியன் காலம். அவன் கூன் பாண்டியனுக்கு முன் அறுபத்து மூன்றாவது பாண்டியன். ஆதலாலும் இத்தொகை அதிகமல்லவென்று காண்க. மேலும் இற்றைக்கு மூவாயிரத்தைந்து வருஷத்தின் முன் இருத்த வியாசர் காலத்தவளாகிய அர்ச்சுணுக்குத் தன் மகளைக் கொடுத்த சித்திரவாகன் மதுரைக்குச் சமீபமான யூதி என்னும் மணலிபுரத்தின் அந்தத்தருணபாண்டியவீலிருத்து பநிண்டாவது பாண்டியனாகிய சித்திரவீக்கிரம பாண்டியன் காலத்திற் சிற்றரசு புரிந்தவர். இதனாலும் இக்கால திர்ணயத் தவறென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படும். மேலும் கூன் பாண்டியன் காலத்து ஞானாசாரியராக எழுந்தருளிய நிருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் மரபிற்றற்காலம் வரைக்கும் ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றோர் நூற்றுப் பதினாய்வர். இஃதொன்றே கூன்பாண்டியன் காலம் இற்றைக்கு சராசிரம் வருஷத்தின் மேற்பட்டதென்பதை எட்டுணையும் ஐயமறக்காட்டும்.

சங்கத்தின் பிற்காலஞ் சமணர் தலைப்பட்டது தாயிறந்த பெண்ணுக்கோர் சற்குணநிறைந்த சிற்றாத்தாள் வாய்த்தது போலும். * புத்த வைஷ்ணவ வித்துவான்கள் ஆண்டாண்டுத் தலைமை பெற்ற காலத்திற் றமது மத சார்பான சில நூல்கள் இயற்றின தன்றிச் சர்வ சனோபகாரமாகிய கிரந்தம் ஒன்றுஞ் செய்திலர். இது தமிழ் தம் பெயருக்கு மோனையாகாத கோபம் போலும். சமணரோ அங்ஙனமாகாது தமிழ் விருத்தியில் மிக முயன்றவர்கள். தமிழ் கற்க்ப்புகும் மாணாக்கர் பெரும்பான்மையும், படிக்கும் நிகண்டு நன்னூல் காரிகை நம்பியகப் பொருள் முதலிய சிறு கிரந்தங்கள் மாத்திரமல்ல புலவர் பெருமான்களாலுங்கல்வி வல்ல அரசராதியோராலும் வியந்து துதிக்கப்பட்டுச் சிந்தாமணி முதலிய பெருங் காப்பியங்களும் அநேகம் அவர்களாற் செய்யப்பட்டன. பெரியவுங் கடியவுஞ் சிறந்த நடை யுடையவுமாகிய பல கிரந்தங்களுக்கு மிக மாண்பு பொருந்திய உரைகளெழுதிவைத்த நச்சினார்க்கினியாரும் பின்பு சைவ மதத்தை அநுசரித்தவராயினும் முன்னர்ச் சமணர்

* இலக்கண இலக்கிய கவைக்கியான கருத்தாக்களையன்றிச் சைவ நாயன்மாரை யொப்பச் சமயாநீதமான தொண்டர்கள் ஆழ்வாராதியரைண்டுக் குறித்திலேம். வஞ்சகச் சூதனால் வடவேங்கடத்தைக் கைப்பற்றியது போவவும் விக்கிணைகவரரைத் திருநாமஞ்சாத்தித்தும்பிக்கையாழ்வாரென்று கொண்டதுபோவவுந், தமிழ் நூலுடையார் தஞ்சையத்தாரில் யாருமில்வாத குறையை நிவர்த்திக்க முயன்று, வல்வடி வழக்காக, வைஷ்ணவர்கள், சாதி யில் ஒச்சுறுஞ் சமயாசாரத்திற் பிடாரியுணுமாகிய கம்பருக்குஆழ்வார் நாமஞ் சாத்தியும் அடிப்பட்ட சிவாசாரிய குவத்துப்பிறந்து சாம்பரியத்தஞ் சிவார்ச்சனையே செய்த பரிமேலழகரை அரிமேலழகுறூடம் அன்பமையந்தணன் பரிமேலழகனென வாப்பகட்டுப் பேசியும் யாது பயன்? ஊரை உடையழடி யான் மறைக்கவா! வைஷ்ண வகுட்டமிழ்க் காப்பியஞ் செய்தார் வில்விபுத் தாராழ்வார் ஒருவரே. இவர் அருணகிரியிற் சிவநிறந்தனை செய்து கண்ணிழத்து அச்சாப நீங்கும்பொருட்டுச் சிவபரமாக ஒரு நூல் செய்ய ஆளுஞ்சாபிக்கப்பட்டுங் கொடிய வைஷ்ணவராதலிற் தன்மதாபிமாணத்திற்குப் பங்கம் வராது சிவஸ்துதி இடையிட விரவிவரவும் வெளித் தேற்றத்திற் கண்ணன் சரிதை யாகவும் பிறர் மயங்கப் பாரதத்தைச் சாபநிவர்த்திக்காகவே செய்தனரென்றுணர்க. இதனுண்மை அருணகிரியார் சரித்திரத்தால் நன்கு வெளிப்படும். (இவை யாவும் சி. வை. தா. விண் சைவ சமயப் பற்றினை விளக்குவதாகும்)

கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். இதனால் மேற்கூறிய கிரந்தமெல்
லாம் ஈண்டு வகுத்த சமணகாலத்திற் செய்யப்பட்டனவென்று
கொள்ளற்க. இவற்றுட் சில பின்வரும் இதிகாசாதீன காலங்க
ளில் எழுதப்பட்டன. அவர்கள் தன்மை இன்னதென்று மெய்ப்
பித்தற்கு எடுத்துக்காட்டாக இதனை ஈண்டுக் கூறினோம்.
இவர்களுலுட் சிந்தாமணி யெழுதி இப்போது ஆயிரத்தெண்
ணூறு வருஷமிருக்கலாம். இவர்களிடந் தமிழ்பரிபாலனம்
பெற்றது ஒருத்தேசம் முந்நூறு வருஷத்திற்குண்டு.

இவர்கள் காலத்தில் அநேக சமஸ்கிருதப் பதங்கள்
தமிழில் வந்து கலந்தனவாயினும் வண்டு கைக்கொண்ட
கிருமிபோலவும் வேரின் வாய்ப்பட்ட எருப்போலவுஞ் சமஸ்
கிருத நிறமும் மணமுமின்றி ஆர்த்தபம் மயிடம் பகுதி விசுதி
முதலியன போலச் சுத்த தமிழருவமாகவே திரிந்து வந்தன.

இதிகாச காலம்

அப்பால் முன்பின் எண்ணூறு வருஷம் இதிகாசகாலம்.
பற்பல புராண காவியங்களுங் கலைஞான நூல்களும் இக்
காலத்தில் எழுதப்பட்டன வாயினுந் தமிழிற் சிறந்த இதி
காசங்களாகிய நைடதம், பாரதம், இராமயணம், இரகுவமிச
மென்பன தோன்றிய காலமாதலில் இதிகாச காலமென்றாம்.

வடமொழியிலிருந்து புராணேதிகாசங்கள் சமயசாஸ்திர
ஸ்தலமான்மியங்கள் கணித சோதிடாதிக்கள் சுத்த சமஸ்கிருதா
காரமாய்த் தமிழில் மொய்க்கத் தலைப்பட்டதும் வடமொழிப்
பிரளயத்தைக் கண்டு தமிழ் சகிக்கலாற்றாது மூழ்கியதும் இக்
காலத்திலேதான். அதுமட்டோ? போகர் முதலிய ஆயுணூலா
ரும் பிரகர் முதலிய கணிதவல்லாருஞ் "செந்தமிழணங்கின்
திருமேனியெல்லாம் - வெந்தழல் கொழுத்தி வெதுப்பிய
வாவெனக் - கொடுத்தமிழ் மலிந்து கொப்புளித் தெழுந்து"
புண்படச் செய்ததும் இக்காலமே. இதில் அதிவீரராமன்,
புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர், கம்பர், அம்பிகாபதி, தமிழ்தண்டி,
வில்லிபுத்தூரர், வரந்தருவார் முதலிய பெரும்புலவர்கள் சேர
சோழ பாண்டிய தேசங்களில் எழுந்து சொலித்தனர்.
தொண்டை மண்டலத்திற் கச்சியப்ப சுவாமிகள் சேக்கிழார்

முதலிய புராணகவிச்சுரர்கள் சிறப்புற்றோங்கினர். ஈழமண்டலத்தில் அரசுகேசரி செகராச சேகரர் முதலிய தமிழ் வல்லோர் தலைப்பட்டனர். பின்பு படிப்படியாகத் தமிழ்க் கல்விக்கு அரசபரிபாலனங் குறைந்தது. சமஸ்கிருதம் வல்லாருக்கு மேன்மையுண்டியது. தமிழ் தனி நில்லாது தத்தளித்து, வடமொழி வல்லார் கைப்பட்டு அம்மை வார்த்த உடம்பு போலத் தேகமெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத் தழும்பு ஏறியது. கொப்புளித்த திருமேனியிற் கொடு முள்ளுமேறிய தென்னத் திசைச் சொற்கள் வந்து மரீஇன. ஈற்றில் ஏழரை நாட்டுச் சனியும் பிடித்தாற் போல, "ஆவீன மழைபொழிய இல்லம் வீழ அகத் தடிமை சாவ மனையாள் மெய் நோவ - மாவீரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்வச் - சாவோவை கொண்டொருவ னெதிரே யெய்தத் தள்ளவொண்ணா விருந்துவரச் சர்ப்பந் தீண்டக் - கோவேந்தன் றூதர் நின்று கடமை கேட்கக் குருக்களுந் தட்சணைக்கு வந்து குறுக்கிட்டாரே" யென்று துலுக்கசேனை வந்து விழுந்து தேசத்தைச் சூறையாடி ஆங்காங்கு இறவாதெஞ்சிய புத்தகங்களையும் அழித்தகன்றனர்.

ஆதீன காலம்

அப்பாற் தற்காலத்து நிகழும் ஆதீன காலமாம். இது சந்தான குரவர் காலத்தையும் சேர்த்து இற்றைக்கு * எழுநூறு வரு

* காஞ்சி நகரத்திற் காமக்கோட்டி பீடமும் கன்னட தேசத்திற் சிங்கேரி மடமும் இதற்கு வெருகாலத்தின் முன்தோன்றி ஆண்டும் பலநூல்களும் பாஷ்யங்களஞ் செய்யப்பட்டுள்ளவாயினும் அவையெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத்திவாயினமையால் அவற்றைச் சேர்த்திலேம். கூன்பாண்டியன் காலத்ததாதவிற் திருஞானசம்பந்த மடம் இதற்கும் முந்தியதாயினும் முதலிலே மதுரையில் ஞானசரிய பீடமாகமாந்திரம் ஏற்பட்டுப் பின் நாயனார் காலத்திலே தானே திருதெல்வேலியைத் தனக்கு மூலஸ்தானமாகப் பெற்ற அம்மடம் அழிந்து போனமையானும் அந்நிதமிழ் பரிபாலிக்கப்பட்டுங் கிரத்தங்கள் எழுதப்படும் இருத்ததாகத் தோன்றாமையானும் அதனையும் ஒழித்தனம். அதற்கு உபயமடமாகிப் பின் மூலத்தானத்துவம் பெற்று ஒங்கிய மதுரை மடமே திருவிளையாடற் புராணம் இயற்றிய பரஞ்சோதி முனிவர் முதலியோர் எழுத்தருள் பெற்றுத் தமிழ்க்கல்வியைப் பரிபாலனஞ் செய்தது.

ஷத்தின் முன் நொடங்கியது. சரஸ்வதியாலயமாய்க் கல்லிக்களஞ்சியமாக முதன்முதற் றமிழ்நாட்டில் மடமேற் படுத்திய மகான்மா ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பிரதம பரமாசாரியராய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீலஸ்ரீ நமசிவாய தேசிகரே. இவர் மரபில் முன்னர் நான்காஞ் சந்தான குரவராகிய உமாபதி சிவாசாரியராற் சில சித்தாந்த சமய சாஸ் திரங்கேளயன்றிச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1200 அளவிற் கோவிற் புராண முதலிய பல அரிய இலக்கியங்களுஞ் செய்யப் பட்டன.

பின்னர் ஈசான தேசிகரெனத் திருநாமம் வழங்கப் பெற்ற சுவாமிநாத குரவரால் இலக்கணக் கொத்தும் அவரது மாணாக் கர் சங்கர நமச்சிவாய தேசிகரால் நன்னூல் விருத்தியும், வேலப்ப தேசிகராற் பறியலூர்ப் புராணமும் அகத்தியர் வரத் தாற்செகத்தி லுற்ப வித்து அவர் ஒரு கடலுண்டுமிழ்ந்தால் யாமிருகடலுண்டுமிழேமா வெனத் தென்கலை வடகலைக் கடல்களை முற்றக் கற்றாநந்தித்த சிவஞான யோகீஸ்வரராற் நொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, தருக்க சங்கிரகம், அன்னம் பட்டியம், புத்தம்புத்துரை, காஞ்சிப்புராணம், முதுமொழி வெண்பா முதலிய மிக்க சாதுரிய கிரந்தங்களுங் கற்று வல் லோர் அனைவராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் பெருஞ் சிறப்பினையுடைய திராவிட மகாபாஷியமுஞ் செய்யப்பட்டன.

கல்வி விருத்தி செய்து சமயஸ்தாபனம் பண்ணும் பொருட்டுத் தமிழ்நாட்டிற் றருமபுராதினம், திருவண்ணா மலை யாதீனம், மதுரை யாதீனம், மங்கலபுரத்துச் சங்க மாதினம் முதலிய மடங்கள் ஆதினங்கள் வேறும் பல அங்கங்கே தர்மசீலோத்தமர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவற்றின் கண் ணும் இவ்வாறே காலத்திற்குக் காலஞ் சமய சாஸ்திரங்களன்றி இலக்கிய இலக்கண கலைஞான நூல்கள் செய்தோர் தரும புரத்திற் குமரகுருபர சுவாமிகள், சம்பந்த சரணாலய சுவாமி கள், சம்பந்த சுவாமிகள், வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான், சச்சிதாந்த தேசிகர், சிவப் பிரகாச சுவாமிகள், திருவாரூர்

வைத்தியநாத நாவலர் முதலியோருந், திருவண்ணாமலை யாதீனத்தில் அமிர்தலிங்க சுவாமிகள், குகை நமச்சிவாயர், ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், ஆடியபாத சுவாமிகள், சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் முதலியோரும், மதுரையிற் பரஞ்சோதி முனிவர் முதலியோரும், மங்கலபுரத்திற் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலியோரும் அநேகர் உளர்.

தம்மையடைந்தவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதும், அவருட்பரிபக்குவ தசையுடையோரை ஞானாசாரிய அபிஷேகஞ்செய்து வைப்பதும் புலவராய்த் தம்பால் வந்தோருக்குப் பல பரிசளிப்பதும் அவருட் சிரேஷ்ட வல்லமை யுடையோரைத் தமது ஆதினலித்துவான்களாக நியோகித்துச் சிறப்புச் செய்வதும் இன்னோரன்ன பிறவுமாகிய ஆதின பரிபாலனம் இல்லாதொழியின் இது வரையிற் றமிழ் மிகவுங் குறைந்து போய்விடும். தமிழின் மகிமை இப்பொழுது இவர்களாலேயே நிலைபெற்றது.

அரசாட்சியாருந் தமது வித்தியாசாலை மாணாக்கருக்கு அவரவர் சொந்தப் பாஷையையுங் கற்பிக்கும் விருப்புடையராய்த் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கும் அவரது சுயபாஷையாகிய தமிழை ஒரோவழி ஒதுவிக்கின்றனர். நீந்துதற் றொழிலைக் கற்பிப்பான் ஒர் நீராசிரியன் கற்பானை ஏரி நதி கிணறு குளங்களில் இறங்க விடாது குடத்திற் றண்ணீர் மொண்டு சிறு குழியில் விட்டுக் கால்மறையாத் தண்ணீரில் மாரடிக்க விட்டாற்போலக், கடனீ ரெனில் உடல் கசியும் உப்புப் பூக்குங், குளநீரெனிற் சனிபிடிக்குந் தலைநோவுண்டாம், யாற்று நீரெனிற் சர்ப்பந்தீண்டும் முதலை பிடிக்கும், என்று ஒரோர் நூலுக்கு ஒரோர் குற்றஞ் சாற்றி ஒன்றிலும் இறங்கவிடாது ஒரு நூலில் ஒரு குடமும் இன்னொரு நூலிற் பின்னொரு குடமுமாக அள்ளி வைத்துப் படிப்பிடிக்கும் அவரது முயற்சியாற் பெரும் பயன் விளைவதேயில்லை. அவரிடங் கற்றுத் தமிழ் வல்லோராயினாரை யாண்டும் கண்டிலேம். அன்றியும் இவ்

வித்தியாசாலைகளில் * நிகண்டு கற் நிலக்கிய வாராய்ச்சி யில்லாதார்க்குச் சிற்றிலக்கணங்களை மாத்திரங் கற்பித்தலால் அன்னோர் வா வந்தாளெனக் கண்டு கா கந்தாளென்றுஞ் சா செத்தா னெனக் கண்டு. தா தெத்தாளெனவுங் கூறுவர் போலத் தமிழைப் பலவாறு விபரீதப்படுத்துகின்றனர். இதனாற் றமி முக்கு வருங் கெடுதியைக் குறித்து மிக அஞ்சுகின்றோம். இவ் வாறு விளைந்த விபரீதங்களுக்குச் சில உதாரணங் காட்டல் தகுதியாயினும் பிறர்க்கு விரோதமா மென்று விடுத்தனம்.

இலக்கியங்களைப் போதுமான அளவு கற்பிப்பாராயின் இலக்கணத்தை ஒருங்கே ஒழித்து விடினுங் குற்றமுறாது. இலக்கிய வல்லாருக்கு இலக்கணந் தாளாயமையும். இஃது எந்தப் பாஷைக்குஞ் சாதாரண தர்மம். இங்கிலீஷ் பாஷையில் மகா பாண்டித்தியமுள்ளோர் சிலர் தாம் இங்கிலீஷ் இலக்கணங் சிறிதுங் கற்றதே யில்லையென்று சொன்னதை நாம் காதாரக் கேட்டிருக்கின்றோம். தமிழில் நல்ல பிரபந்தங்கள் நூல்கள் எழுதினோர் பலர். அவ்வாறிலக்கணப் பயிற்சி இல்லாதா ரென்பது யாருமறிவர்.

மேல்வகுத்த காலங்களுள் இந்நூலுடையார் காலஞ் சமணர் காலமென்று கொள்க. வீராசேந்திர னெனவும் விக்किரம சோழனெனவும் பெயர் வழங்கிய வீரசோழன் காலத்தில் அவன் கீழ்ப் பொன்பற்றி யூறிற் சிற்றரசு புரிந்த புத்தமித்திர அரசனால் எழுதப்பட்டு அவ்வீர சோழனது பெயர் வகிக்கப் பெற்றமையே இந் நூலெழுதி முன்பின் ஆயிரத் தைந்நூறு வருஷஞ் சென்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதற்குச் சான்றாகும்.

* ஐரோப்பிய பாஷைகள் போல ஒவ்வொரு மொழியுத்தன் கயருப மாகப் பக்குவிட்டு நிலவாது பலவாறு பிரியுத் தன்மையவாய்ப் புணர்த்து திற்குஞ் சமஸ்கிருததமிழ் வாக்கியங்களை, அவற்றுள்ள பதங்களை அர்த்தத் தோடு முன்னர் உணர்த்தாவன்றிப் பிரித்துப் பயன் கொள்ளுதல் அருமை யாதலில், அமரம் நிகண்டு முதலிய முதலே கற்றல் மிக அவசியமென்பது இத்தேச மொழிவல்லார் துணியு.

மேலும் "ஏதமறு சகாந்த மெழுநூற்றில்" ஸ்ரீ கச்சியப்ப சுவாமிகள் ஸ்காந்தம் அரங்கேற்றிய போது "திகடசக்கரம்" என மொழிபுணர்ந்ததற்கு விதி காண்பிக்கும்பொருட்டு இந்நூல் கொண்டுவரப்பட்டமையானும், அக்காலத்துப் புலவர் களுக்கு இந்நூற்பெயருந் தெரியாமலிருந்தமையானும், தமது காலத்து நூலாயின் அவர்கள் தமக்கு நூதனமாயிருந்த அவ் விதியை ஆட்சேபியாமல் ஒத்துக் கொள்ளார்களாதலானும், இந்நூலின் அருமையை அவர்கள் மிகவியந்து கொண்டமையானும் இஃது அவர் காலத்திற்குப் பல நூறு வருஷங்களின் முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட தென்பதற்கு மயக்கமில்லை.

இந்நூலாசிரியர் ஒரு சமணர். உரையாசிரியருஞ் சமணரே. அந்தச் சிறப்பில் அவர்க்குப் பெருந்தேவனென்று பெயர் குறித்திருப்பினுஞ் சமணர் தமது வித்துவான்களைத் தேவரென்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லும் வழக்க முண்டாதலின் இவரதியற்பெயர் வேறாயிருக்கலாம். பாரதப் பெருந்தேவனாரும் கவிசாகரப் பெருந்தேவனாரும் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு மேற்பட்ட இவர் காலத்துக்கு முன் இருந்தவர்களாதலின் அவர்கள் இவரினின்று வேறென்பது சொல்ல வேண்டிய தில்லை. அன்றியும் அவர்கள் சமணரல்லர். உரையில் எடுத்துக்காட்டாகப் பல செய்யுள்களை விக் கிரம சோழன் மகன் மகனாகிய அநுபமன சோழனது புகழாகப் பாடிச் சேர்த்ததனால் உரையாசிரியரும் ஆசிரியரும் ஒரே காலத்தினராயிருத்தல் வேண்டும். உரையைக் "கடனாகவே நவின்றான்" என்றுரைத் திறப்புப்பாயிரத்தார் கூறினமையால் அவர் புத்தமித்திரனார் மாணாக்கரிலொருவரென உத்தேசிப்பாரும் பலருண்டு.

முதல் வழி சார்பு மொழிபெயர்ப்பு என்னு நாலனுள் இஃது சார்பு நூல். அகத்தியத்தின் வழி இயற்றமிழ் விரித்துணர்த்திய தொல்காப்பியமுங் காத்திரகாவிய தரிசனங் குறும் இகங்குமுதலுடைய. பொருளடிகாரத் துறையில்

நாடகத் தமிழும் விரவிவரும் அலங்காரத்தைத் "தண்டி சொன்ன - படிவட நூலின் படியே யுரைப்பான்" என ஆசிரியர் கூறியது தண்டியாசிரியர் வட நூலில் இயற்றிய காவிய தரிசனமாமெனக் கொள்க. அதனைத் தமிழில் வடநூலின்படி தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்கார மெனச் சிலர் மயங்குப. சிலர் ஒரு தண்டியே வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் வல்லராய் உபயகவியென நாமம் வழங்கப் பெற்றிருந்தனரென்றும் அவரே காவியத் தரிசனத் தண்டியலங்காரம் இரண்டிற்கும் ஆசிரியரென்றும் ஆதலால் அவற்றுள் எதனை முதலாகக் கொள்ளினும் அமையு மென்றுங் கூறுப. இரு சாரார் கூற்றுந் தப்பென மறுக்க. தண்டியலங்காரமியற்றினார் அம்பிகாபதியின் புத்திரர். அம்பிகாபதி கம்பர் மகன். கம்பர் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியார் முன்னர் "எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற்" நமது இராமாயணம் அரங்கேற்றியவர். இதற்கு நூற்றெழுவருஷத்தின் முன் குமர கோட்டத்தில் அரங்கேறிய ஸ்காந்தத்திற்கு வீரசோழியத்தினின்று இலக்கண விதிகாட்டப் பட்டதாதலால் இஃது பொருந்தாமை காண்க. அன்றியுங் காவிய தரிசனஞ்செய்த தண்டியாசிரியர் ஒரு சமணர். தண்டியலங்கார முடையார் சைவர். ஆதலால் இருவரும் வேறு. மிகப்பழைய நூலாகிய காவிய தரிசனமே வீரசோழியவலங்காரத் தண்டியலங்காரம் இரண்டிற்கும் முதலூலாயிருந்ததென்க.

கரலிகிதங்களால் ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காலந்தோறும் புக்க அகூரவமுவுஞ் சொற்சிதையும் வாக்கியப்பிறழ்வும் இத்துணையவென்று சொல்லற்பாலதன்று. இதிக்காச சிரோரத்தினமாகிய இராமாயணத்தை எழுதி அரங்கேற்றிய கம்பர் சோழன் மேற்கொண்ட சில வெறுப்பினால் அவனூரை விட்டு இருபது முப்பது வருஷஞ் சேரளிடம் போயிருந்து பின்பு சோழனைக் காண அபேட்சையுடையாராய்த் திரும்பி வரும் வழியில் ஒரு மடத்திலே சில வித்துவான்கள் சேர்ந்து இராமாயணப்

பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அஃது தனது இராமாயணப் பிரசங்கமெனத் தெரியாதிருந்துங் கற்றாரைக் கற்றார் காமுறு தல் இயல்பாதலின் கம்பர் யாது பிரசங்கமாயினுமாகுக கல்விப் பிரசங்கங் கண்டுங் கம்பன் புறம்பொழுகலாமா வென்று, தன்னை இன்னாளென்றன்னோர்க்குத் தெரிவியாது யாரோ வழிப் பிரயாணக்காரன் போல உள்ளே சிலநேரம் போயிருந்து ஒன்றையொன்று பார்த்தெழுத எழுதப் பிரதிகள் தோறும் புக்க வழக்கனாந்திரிபுகளும் அதிகப்பட்டிருந்தமையால் அஃது தனதிராமாயண மென்று மட்டிடாமற் தன்வாக்குஞ் செய்யுட்களும் இடைக்கிடை யாரோ சொருகுகவிகள் சேர்ந்திருப்பதாகச் சொன்னாராம். ஒருவர் காலத்திலே இவ்வளவாயின் ஆயிரத்தைநூறு வருஷத்துத்திரிவு எப்படியிருக்கலாமென்பதை அநுமானித்துக் கொள்க.

ஒரு தேசத்தில் வழங்கிவரும் பிரதிகளை மாத்திரம் பார்த்தார்க்கு இம்மாறுபாட்டின் பெருக்கந் தோன்றாது. மதுரைப் பிரதி திருநெல்வேலிப் பிரதிக்கு வேறு, யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதி இவ்விரு தேசப் பிரதிகட்கும் வேறு. தஞ்சாவூர் பிரதி முதன் மூன்றிற்கும் வேறு. சென்ன பட்டினப் பிரதிகள் இவையெல்லாவற்றிற்கும் வேறு. எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்தும் அத்துனைப் பெரும் வித்தியாசம் இல்லை. அதற்கு நியாயம் சொல்லிக் காட்ட வேண்டியதில்லை. அப்பால் மூன்றதிகாரங்களிலும் பிற்காலத்தோராற் செய்யும் உரை உதாரண மென்றிவை யெல்லாந்தங்கடங்கள் மனம்போன் வழியே மாற்றப்பட்டன. சில செய்யுளும் உரையும் ஒருங்கே தள்ளப்பட்டன. பழைய உதாரணங்களை நீக்கிப் புது உதாரணங்கள் பின்னால்களிலிருந் தெடுத்துப் பதிலாகச் சேர்க்கப்பட்டன. தென்தேசப் பிரதிகளில் அலங்காரத்தின் பிற்பகுதி முழுவதும் யாப்பிற் சில பகுதியும் மூலமும் உரையும் ஒருங்கு பிறழ்ந்து செய்யுட்கையோடு மாறிப்போயின. இதனாற் பிற்காலத்தாராற் சேர்க்கப்பட்ட உதாரணங்கள் இப் பதிப்பிலும்

பலவிடத்துச் செறிந்திருக்கு மென்றஞ்சுகிறோம். அது கொண்டு நூலின் பழமையை மறுக்கற்க.

மூன்று விரலைக் காட்டிக் கட்டிலிற் கால்போலப் பஞ்ச பாண்டவரையும் ஆறு கோணத்திலும் நிறுத்துக என்பான் தொகை விபரீதத்தோடு விரலை வாலென்றுங் கட்டிலைக் கடாலென்றும் பஞ்ச பாண்டவரைப் பிஞ்சுப் பாகற்காயென்றும் மாற்றி எழுதிவைத்தால் அம்மொழியைச் சரிப்படுத்தல் இலேசாகுமா? அதுபோலவே "விலாசம், பரிசர்ப்பம், விதூதம், சமம், நாபம், நமதூதி, பிரசமம், நிரோதம், பரியுபாணம், வச்சிரம், புட்பம், உபநியாசம், வருண சங்காரம் இவை பயிர் முகத்தில் அங்கம் பதின்மூன்று" என்பது "பிலாசம் விருத்திய பம் விவாசம் தாவணபம் சயதூரகம் மரிசோதம் பரியானம் பாவைச்சிரம் செவ்வம் வருணசங்கரம் இவை பிரதிமுகத்திலங் கும் பதின்மூன்று" எனக்கிடந்த ஏட்டுப் பிரதிகளோடு பட்ட பிரயாசைக்குப் பிரயாசையென்னுங் சொல் போதுமா? முதலினின்று முடிவுவரைக்கும் ஒரொருவரி ஒரொரு நொடியாகவே கொண்டுழைத்தோம். * ஏடுகளிலிருந்த பிரகாரம் 186வது

* வேறும் ஒரு பிரதியில் அகப்பட்ட நான்காவது ரூபத்தைத் திருநெல் வேலித் தாசில்தார் மகா மகாஸ் சின்னத்தம்பிப்பிள்ளை யவர்கள் அனுப்பி வைத்தனர். அச்செய்யுளைச் சரிப்படுத்த முயல்வோர்க்கு உபயோகமா மென்றெண்ணி அதனையும் ஈண்டுக் குறிக்கின்றோம்.

"மாலவண முதலிய விமையவாதி பவாணபுயிரெவண மிக்கால னெழிலவ னனகாரிய வியவங்கிகெ செடனின குருவாழ தெவாகாங் கசவான வக மில தாசில னெனற பொணறிவுள னெதிரிபவன பகவன மகாமுணாவா சொன்ன மண்காலன னறுவெத நானெனனான கழகுதாடன மிலக னறுவ் னீய வென்று கத்து சொரிய மிரெலிலெய தாயொலினொங் கூபதார்தம ரொங்கு மவாம மாண்டார நதவிணாக கொலாபூண மாலைச் சார்பின மிழமு த தொணதிக் கயச்சடை யெதழூண்டினியுயிர்மெற்ப காடென்னையவாரநன னெடுமாலை யிடகவினியை தம்மால் கொளாய விண்ணிவீலாரமல்ல வார விழி தன்னா சிறப்புக் கூவிசிபள னொறக ரொப்பெண ணாநதுதிக கிலுவா யத் தாரங்கொள்ளக வினொயநிர ததார் விவிவி லொயவெக துதுணையா வெவவென றுவள வினவிசுநிரெ."

பக்கத்திற் பதித்திருக்கும் "மால வன முதலிய" என்னுஞ் செய்யுளை எடுத்தது திருத்த முயல்வோருக்கு இந்நூலில் யாமெடுத்த உழைப்புச் சிறிதே விளங்கும்.

பிரதி எத்துணைப் பழையதோ அத்துணை அதன் மாறுபாடுகள் குறைவு. ஆனால் பூர்வ பிரதிகள் பாண வாய்ப்பட்டு எழுத்தொன்றற்குப் பாணவரி மூன்றென்றால் யாதுதான் செய்யத்தக்கது!! "ஒளவையாராணையொன்று" என்று சாபம் பெற்றுக்கிடந்த பிரதிகளின் ஏடுகளை ஒன்றை விட்டொன்று பிரித்தெடுத்ததே பேரற்புத மாயிற்று.

பழம் பிரதிகளுள் ஸ்ரீலக்ஷ்மி திருவாவடுதுறைப் பெரிய சற் குருநாத சுவாமிகள் தயைகூர்ந்து கட்டளையிட்டருளியது நெடுங்காலத்தது. கைவிட்டுக் கடன் கொடுத்த கைப்பிரதிகள் திரும்பி உடையார்பால் மீள்வதரிதாகிய இயல்பினையுடைய இக்காலத்தில், முன் நம்மை அறியாதவர்களாயினும் நமது பிரார்த்தனையை மறாது கிருபை புரிந்ததுமன்றி ஆதீனத்துப் பழம் பிரதிகளுட் பல நாளாகத் தமது பரிசனத்தைக் கொண்டு தேடுவித்து எடுத்தனுப்பிய பரிபூரண கிருபைக்காக மிக்க கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். பெரிதும் ஈனன்:திதியில் இருப்பதால் உங்கள் காரியத்திற்கு உபயோகமாகாதென்று எண்ணுகின்றோம், என்று சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளிய பிரதியே அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தினால் நமக்கு மற்றெல்லாவற்றிலுஞ் சிரேஷ்ட பிரதியாயினது. சமுசயம் நிகழ்ந்த இடமனைத்திலும் அதனையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மற்றத் தேசத்துப் பிரதிகளை அதற்கு உபபலமாக வைத்துப் பரிசோதனை செய்து, எடுத்த முயற்சியை ஒருவாறு நிறைவேற்றினோம்.

"கயிலியி கொவள னறனைனை கசிரம்"

"பாரிநனகுடை யினடங்கவெ - சொரிதிரதற சிருநத மாலனெ"

"கொவணமாலை மாவாரெததா வராமாலை மாறுக"

"காதமதனி:ததுல கணனி:னமான பெநது

மாணி தாதுகுமா ணடதனது குறுமாணி"

"புவிதானிட நதுலவி ரண்டா ஈட்டயதுநா

டாண்டி முடபுவி ஈரரெதிரனி"

Scanned with

ஆயினுந் தற்காலத்திற் றமிழ் நாடுகளில் வழங்கும் பிரதிகள் அனைத்தினும் இப்பொழுது யாம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் ரூபம் மேலானதென்று கொள்வதேயன்றி ஏட்டுப் பிரதியின் ஆதாரமில்லாது யாம் ஒரு மொழியும் மாற்றிலேமாயினும், இதுதான் ஆசிரியரெழுதிய சுத்தரூபமென்று கொள்ளற்க. அனைத்து மாறுபாடுந் திருத்தி ஆதிருபங் காட்டுதல் இனி எத்துணை வல்லார்க்கும் அரிது. பிறநூற்றுணிவிற்கு மாறுபட்டுந் தற்கால வழக்கத்தை விரோதித்துஞ் சரியான அர்த்தம்* புலப்படாமலுஞ் சமுசயம் நிகழ்ந்த இடத்தும் எல்லாத் தேசத்துப் பிரதியும் ஒத்திருந்தனவற்றையும் யாம் சிறிதுந் திருத்திப் பதிப்பித்திலேம். அவற்றைத் தம் மதத்தின்படி திருத்துதல் அறிவுடையார்க்கு இயல்பன்று.

முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவர் பொற்புலவர் - அன்னோர் நடையிடையத் தம்வழியே நாட்டி மொழிமாற்றல் கடையிடையர் மாட்டுவினை காண்.

என்னுஞ் செய்யுளிற் கூறியபடி அஃது துணிவு, திரிபு, ஐயம் இவற்றினை முறையே உடைய உத்தமர், மத்திமர் கடையருள் விபரீத அறிவினையுடைய மத்திமார்க்குஞ் சந்தேக ஞானத்தை யுடைய அதமார்க்கும் உரிய தொழில் என்றுணர்க. பிரதிகள் அனைத்தும் ஒத்திருந்தமைபற்றி நாந் திருத்தாதொழிந்து விட்

* அர்த்தம் புலப்படாதனவற்றிற்குச் சில உதாரணம் 127-வது பக்கத்தில் யாப்புப் படலம் 33-வது காரிகை யுரையில் வரும் மேற்கோட் சூத்திரங்களிற் காண்க. பெரும்பான்மைய பிரதிகளில் ஒழிக்கப்பட்டமையானும், அவற்றிற்கு ஆதாரம் வடநூல்களினும் காணப்படாமையானும், அர்த்தத் தெரியாதனவற்றை அச்சிடும் பயனின்மையானுஞ் சில வித்வசனர்கள் அவற்றை தீக்கி விடும்படி சொன்னார்கள். இறந்துபோகவிடாது. நிலை நிறுத்துவதே யன்றி உலகத்திற்கு வீரசோழியத்தை உணர்த்துவது நமது நோக்கமன்றாதலானும் இவ்வாறு பொருள் விள்ளாதிருந்தன சில பின்னர் வீசகணி தாதாரமாகக் கணக்கேற்றியபோது புலப்பட்டமையானும் கூட்டுதலும் மாற்றுதலும் போலக் குறைத்தலும் ஒருவர் நூலைப் பதிப்பிப்போர்க்குப் பெருங் குற்றமாதலானும் அவற்றை இருந்த வண்ணம் ஒப்பித்தனம்.

டவற்றை வழுவெனக் கண்டுழித் திருத்திக் கொள்ளுதல்
நூலை வாசிப்போர் கடனாம் ஆதலால் அவர்க்கு,
ஓரா தெழுதினே னாயினு மொண்பொருளை
ஆராய்ந்து கொள்வ தறிவுடைமை - சீராய்ந்து
குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

என்று உரையாசிரியரே எழுதியிருப்பதை இவ்விடம் நினைப்
பூட்டுகின்றோம். நல்ல வித்துவான்களுள்ளும் அநேகர் தாம்
வீரசோழியமென்னும் பெயரைக் கேட்டதன்றி நூலைப் பார்த்
தறியேமெனப் பலபல சமயங்களில் நமக்கு நேரே சொல்லி
னர். ஆதலால் அழிந்திறந்துபோன நூல்களுட்டானு மொன்
றாகி இன்னுஞ் சில காலத்தில் மருந்துக்கு மகப்படாமற்
போய்விடுமென்றஞ்சி, அதன் பாலிய யவ்வன சொருபங் கிட்
டதாயினுங் கிடைத்தவரைக்கும் அதனைக் காப்பாற்றுதலே
இதனை இப்போது அச்சிடுவித்தநோக்கமென் றுணர்க.

வடநூற் பயிற்சியில்லாத எனக்குப் பொருள் யாப் பலங்
காரங்களில் வரும் அரிய சமஸ்கிருத விதிகளிற் றுணை செய்
தோராய அடியேனது பரமாசாரியர் வேதாரணியாதீனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ கைலாயநாத சந்நிதிக்கும், சென்னபட்டினம் பச்சை
யப்ப முதலியார் பாடசாலைச் சமஸ்கிருத பண்டிதராகிய
ஸ்ரீமத் மண்டைக்குளத்தூர் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாருக்கும்,
யாழ்ப்பாணம் நீர்வேலி மகாமகாஸ்ரீ சிவ சங். சிவப்பிரகாச
பண்டிதருக்கும் மிக்க வந்தனஞ் சொல்லுகின்றனன்.

சந்தனத் தருவைச் சார்ந்திடு வேம்புந் தகைமணமே
தந்திடு மென்பவச் சால்பெதற் காமிந்தத் தாரணியில்
அந்தமில் கேள்வி அறிஞரை நாளு மடைந்தவென் சொல்
சந்தமு ராதிருந்த தாற்றவ றார்வயிற் சார்வதுவே.

சென்னபட்டணம்
விக் வருடம் சித்திரை மாதம் }
| Scanned with

சி.வை.தா.

1. அ. வீரசோழியப் பதிப்புப் பற்றிய

சிறப்புக் கவிகள்

1.

தஞ்சாவூர்

சதாவதானம் - சுப்பிரமணிய ஐயர் சொல்லிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

சொல்துளைத்த நாவலர்க ளெழுதிவைத்த

முதுவீர சோழி யத்தைச்

செல்துளைத்த புள்ளியன்றி மெய்ப்புள்ளி

விரவாத சென்னா ளேட்டிற்

பல்துளைத்து வண்டுமண லுமுதவரி

யெழுத்தெனக்கொள் பரிசி னாய்ந்து

கல்துளைத்த வெழுத்தாவச் சிட்டனன்தா

மோதரனாங் கலைவல் லோனே.

2.

புரசை

அஷ்டாவதானம் - சபாபதி முதலியார் சொல்லிய

நேரிசை வெண்பா

கல்லா மகலியைநீள் காசினிக்கு ராமனியல்

நல்லாளாச் செய்யு நலமென்கோ - சொல்லாருந்

தாமோ தரன்வீர சோழியமுன் தந்ததக்கோர்

தாமோ துருவாத் தரல்.